Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

Haftalık Siyasi Gazete • Sahibi: Hikmet Kıvılcımlı • Yıl: 1 — Sayı: 19 — 9 MART 1971 Salı • Fiyatı: 100 Kuruş

Devrimci gençliğin karşısına

MEHMETÇİK ÇIKARILDI

Dört Amerikalı'nın kaçırılmasını bahane eden Finans - Kapital iktidarı, kolluk kuvvetlerini ODTÜ'ye salmıştır. SBF, Hacettepe olaylarından sonra ODTÜ'ye karşı girişilen bu saldırıda, gerici iktidar bu kez toplum polisinin yanısıra, çok sayıda jandarmayı göndermiştir.

Polisler, egemen güçlerin profesyonel personelidir. Görevleri aldıkları para karşılığında sınıf mücadelesini ve devrimci hareketi bastırmak, sindirmektir.

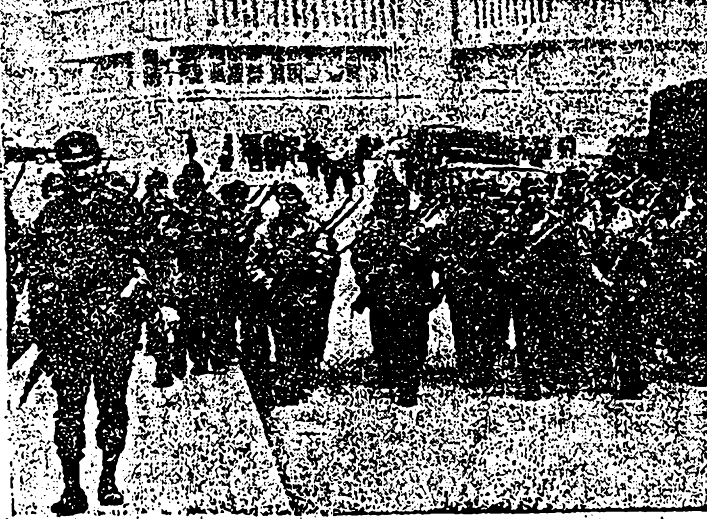
Ama jandarma erleri, mecburi hizmet yapan mazlum halk çocuklarıdır. Gençlikle, mehmetçiği karşı karşıya, getirmek finans-kapitalin başvurduğu en aşağılık oyunlardır.

ODTÜ öğrencileri meşru müdafaa halinde kalıp, direnmeğe mecbur kalmışlardır.

ODTÜ gençliği mehmetçiğe karşı değil, onların ardındaki emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı kurşun sıkmışlardır. ODTÜ öğrencileri mehmetçikleri kalkan olarak kullanan profesyonel kolluk kuvvetlerine karşı kurşun sıkmışlardır.

ODTÜ'lü öğrenciler profesyonel kolluk kuvvetlerinin girişeceği üçüncü bir talana karşı mücadele etmişlerdir.

Öğrenciler toplum polisinin yurtlara girmiyeceğine dair söz istemişlerdir. Çünkü SBF ve Hacettepede polislerin kızlara alçakça saldırdığını, gençlere feci işkenceler yaptığını, eşyaları talan ettiğini, akla hayale gelmez hunharlıklar yaptığım biliyorlardı. Gençler polisin yurda girmiyeceğine söz verilirse binaları boşaltacaklarını ısrarla tekrarladılar. Ama bu istekleri kabul edilmedi.

Mehmetçikler halk düşmanlarına kalkan ediliyor

Öğrenciler Mehmetçiklere karşı dövüşmedikleri ni defalarca megafonla anons ettiler.

ODTÜ'lü devrimciler demokratik bir kurum olan üniversiteyi korumak için anayasal haklarını kullanmışlardır.

Polisin de jandarmayla birlikte yurda girmesini H. Menteşeoğlu emretmiştir. Finans - Kapitalin emrindeki Menteşeoğlu bu ısrarlı tutumuyla halk düşmanı olduğunu bir kez daha ispatlamıştır.

ODTÜ'lü gençler bu direniş esnasında Şener Erdal adında bir devrimci genci şehit vererek ve sayısız gaziyle bu mücadeleden çıkmışlardır.

Ayrıca devrimci gençlere saldırtılan askerlerden Mevlüt Meriç'de ölmüştür.

SOSYALİST GAZETESİ, sadece ölen ve yaralanan devrimci gençleri değil aynı zamanda ölen ve yara alan erleri de kamuoyuna mağdur olarak ilân eder. Bu halk çocukları,

(Devamı 5. sayfada)

CİA SOSYALİZMİ NASIL YAPILIR ?

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

CIA SOSYALİZMİ NASIL YAPILIR?

İşçi arkadaşlar, belki güleceklerdir. Başka işiniz mi kalmadı? diye. «Bırakın sarhoşları yıkılsınlar» diyecekler. Aydın yaygaralarına arasıra yer verdikçe çalışan yığınlarımızdan özür dileriz.

Bu satırları sakın bol parayla lüks baskı yapan iki buçuk aydın çömezi «düzeltmek» umuduna kapılarak yazdığımız sanılmasın. Demagoji hiç bir zaman «düzeltilemez». Aydın gençlik ortamında sağlı sollu sapıtmaların bir «Ev sahibini şaşırtmak istiyen hırsız» tipini kimi temiz gence belirtmek istedik. Yanlış hesap Bağdat'tan dönecektir.

«Sıffiyn» savaşında, namuslu ve yiğit müslüman saflarını bozmak için Tefeci-Bezirgân Muaviye askerlerinin mızrakları ucuna Kuran'ı takarak, herkesten koyu «Müslüman» olduklarını göstermek istedikleri gibi, «Sosyalizm» demagokları da Marks'ın Kapital'ini ve başka «Kutsal Kitapları» kalkan gibi kullanacaklardır. «Toplum Polis»nin kalkanları ne ise, onlarınki de odur. Netekim Toplum Polisi ne denli «Toplumcu» ise, demagoklar da o tür «Sosyalist» tirler. Bu sık sık unutturulmıya çalışılan doğruyu açıklıyoruz.

«Demagok»un (kuru lâfla kara kalabalığı ayartanların) kendi yalanına inanmış olup olmamısı hiç önemli değildir. «Demagogun en tehlikelisi, söylediğine inanmış olanıdır» der Lenin. Demagokların «samimî»leri değilse bile, sahteleri, yanlış kapı çaldıklarını öğreneceklerdir. Şimdilik, hep onlarla uğraşacak olmadığımız için, kulaklarını kimi saf gençlere göstərip bükmekle yetiniyoruz.

Finans-Kapitalin bilinçli - bilinçsiz oyuncakları «yeni» bir «Aydınlık» getirdiklerini sanırlar. Oysa gölgedeki kurşunî Efendileri yüzyıllardır bile bile lâdes oynarlar. Bugün adına «CİA Sosyalizmi» dediğimiz oyun ne ilktir, ne sondur. Oyunun aktörleri gizli ajan siciline yazılmış mıdırlar? Kıçlarında polis tabancaları var mıdır?... Orası ikinci kertedir. Aktörlerin objektif olarak yaptıkları Derlenilebilecek her noktaya yalan dolan bombaları atmaksa, rolleri CİA Sosyalizmi içindedir. Bizim için olayda hiç bir yenilik yok.

Eski adıyla «burjuva Sosyalizmi» her zaman, her yerde bukalemun gibidir. Konduğu dalın rengini almakta eşsizdir. Bunlardan bir kaç eşantiyonu analım.

1 — Japonya'da «MARKSİST» Polis

Yeryüzünde Birinci Emperyalist Evren Savaşından sonra: Japon Emperyalizminin gizli Polisi, kendi ajanlarını yetiştirdiği bir «Marksist» okul açtı. Ve orada, gizli Fnans-Kapital ajanlarına «Bilimsel Sosyalizm»in inceliklerini öğretti. Japon «Marksist» ajanlarının başlıca görevleri, elden geldiğince İşçi Sınıfı Partisi kuruluşunu baltalamak; bunu yapamazlarsa, İşçi Sınıfı Partisi içine sızarak, orada «Keskin Sosyalizm» yırtınmalarıyla provokasyonlar ve mız çıkarmaktı.

İt ürüdü, Kervan yürüdü. Japon İşçi Sınıfı Partisi, ajan köpekleri zararsızlaştırdı.

2 — Çarlığın «PROLETER DEVRİMCİ» Ajanları

Gerçek Sosyalizmin İşçi Sınıfı Partisini baltalıyan Gizli Polis «Komünizmi», keskin «Marksist» Provokatörler Sosyalizmi yalnız 1. Emperyalist Evren Savaşından sonra Uzakdoğu'da görülmedi. Ondan çok önce, Kapitalizmin yerleştiği her yerde İşçi Sınıfı kımıldandıkça, en kurnazca «Suret'i Haktan gelen (doğruymuş gibi görünen) aşırı «Proletercı» (İşçi yanlı), değme «Sol» (Goşist) veya keskin «Silâhlı Sosyalist provokasyonları binbir çeşitlilik sundu.

Sosyal yapısı Türkiyeninkine çok benziyen eski Çarlık Rusyasında, gerçek İşçi Sınıfı Partisini doğmadan boğmak, yahut doğunca soysuzlaştırmak için kaç türlü provokatörlükler (kışkırtıcı gizli polis ajanlıkları) icat edildiği, artık Türkiye'de dahi okunabilen klâsik edebiyat sırasına girdi.

Bunların en sistemli «Teorik» olanı, Çar Jandarmasının Albay Zubatof'unca uygulanan «Proleter Devrimciliği» dir. Frenkçede «Uvriyerizm (Koyu Amelecilik) denen bu ideolojiye göre, İşçiler eylemci aydın gençlere kanmamalıdırlar. İşçi Sınıfı Partisi yerine sırf işçilerden kurulmuş örgütlerde kendi çıkarlarını aramalıdırlar.

3 — 1905 «Devrimci» si POP GAPON

O provokasyonların en korkunç ve dillere destan Anıt örneği (Şâheseri), kişi olarak: Pop Gapon'dur. Pop Gapon bizim kılkuyruklar gibi yazı çizi kılıbıklıkalrıyla havanda su döğmemiş ve yalnız bayağı «endikatörlük» (İşçi ve Köylü hareketlerini ve liderlerini belli etmeden polise ele vermek) rolü ile yetinmemiştir.

Pop Gapon, bugün artık herkesin tanıdığı içyüzüne rağmen, o zaman herkesçe Rusya'daki 1905 İhtilâline öncü olan ilk İşçi Ayaklanışının kendiliğindenci «Lideri» sayılmıştı. Pop Gapon, İşçileri ellerinde dilekçe, ilâhiler okuyarak «Çar Baba» larına dertlerini dökmeğe götürmüş, ünlü Kızıl Meydana gelen temiz işçi ve halk yığınlarını Kanlı Pazar'da kılıç ve kurşun yağmuru ile yere serdirmişti. Bu hareketin ardından, aynı Pop Gapon, Avrupa'ya geçip, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin tek aynk lideri Lenin'i de «gizli gizli ziyaret etmişti.

Pop Gapon'un bir Okrana Ajanı (Gizli Çar Polisinin Papas (İlmiyye) mesleğinden adamı) olduğunu bugün bilmiyen kalmış mıdır? Pop Gapon, gerçek Sosyalizmin 1903 Kongresinden beri ordulaşmış İşçi Sınıfı Partisini baltamak için İşçi Sınıfını kurşunlatarak yıldırmak görevini üzerine almıştı. Farkına varmadan, yaptığı «Provokasyonla ülkeyi Çar zulmüne karşı bir uçtan öbür uca silâhlı isyana

(Devamı 5. sayfada)

CİA SOSYALİZMİ TARİH KALPAZANLARI

Ak-Aydınlık, onu yanlışlıkla okuyacak olan her delikanlıyı, «Hanyayı Konyayı bilmez» enayi yerine koyarak şöyle diyor:

«Proletaryanın Devrim hedefine yönelmiyen bir Tarih Tezi, Proletaryanın bilimi değildir.»

Söz konusu Tarih Tezi'nin özü «Antika Tarih» in gidiş kanunudur. Bu kanuna göre. Sınıflı Toplum (yâni Medeniyet — Uygarlık) insanlığı ne zaman bir çıkmaza soktuysa, o zaman Barbarlık (yâni Sınıfsız Toplum: İlkel Sosyalizm) kılıcını çekmiş, o Gordios'un kör düğümünü kesmiştir. Bu Tez'de «Proletaryanın Devrim hedefine yönelmiyen» ne var?

Anlatılan açıktır. Sosyalizm: toplu yaşamak zorunda olan insanlığın öyle güçlü bir eğilimidir ki, en ilkel (Tarihöncesi) biçimi ile dahi, 7 bin yıl Toplumu yokolmaktan kurtarabilmiştir. Modern İşçi Sınıfı gibi bir Devrimci Sosyal Sınıfın bulunmadığı Antika Medeniyetler boyunca, Barbarlığın ikide bir yarattığı Rönesanslar (Dirilişler), gerçekte (İlkel bile olsa) gene Sosyalizm'in eseridir. Modern İşçi Sınıfının Sosyalizmi ile İlkel Sosyalizm arasında, Medeniyet Tarihçilerinin uydurdukları uçurum üzerinde insancıl bir köprü vardır.

Sosyalist Beycikler, bu Tez'de ve yığınla aydınlatıcı başka sonuçlarında, «Proletaryanın Devrim hedefine» yönelmemiş hangi noktayı görüyorlar? Bunu anlamış ve anlatmış değiller. Ancak 40 yıl işlenmiş bir araştırmayı, bir kaç saatlik üstün körü ve kuyruk acılı okumayla, bir vuruşta yere sermek sevdasındalar. O yüzden, Tez'in bütünlüğü içinde değerlenebilecek bir kaç satırının önünü sonunu makaslıyarak, Tez'in aslını bilmiyen bir kaç çocuğu kandırmaya yeğkiniyorlar.

KARACÜMLESİ EKSİK SOSYAL CANBAZLIKLAR

Tabiî her Sosyal Tez gibi, söz konusu Tarih Tezi de, «Kürsü Sosyalisti» Beğciklerin sandıkları gibi, yahut göstermiye çabaladıkları gibi: Bilim için bilim yapma hevesinden doğmadı. Doğulu Toplumlardaki Sosyal Sınıf Savaşlarının Batıdakilere göre çok daha karmaşık oluşu yüzünden yapılmış kırk yıllık: Teorik-Pratik savaşların bir sonucuydu. İster istemez o çok özellikli savaşların anlamları ve gelişmeleri üzerinde uygulamalara yankılar verecekti.

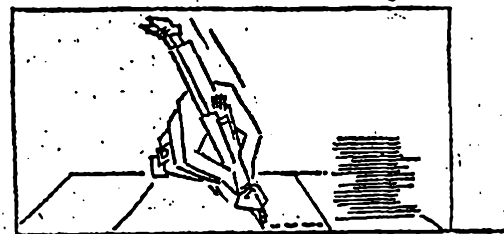
Ak-Aydınlıkçı Sosyalist Beğciklerimizi de en çok üzen şey bu uygulamalar olmuş. Uygulamalardan birisi Tarih Tezi'nin Osmanlı Tarihinde ispat

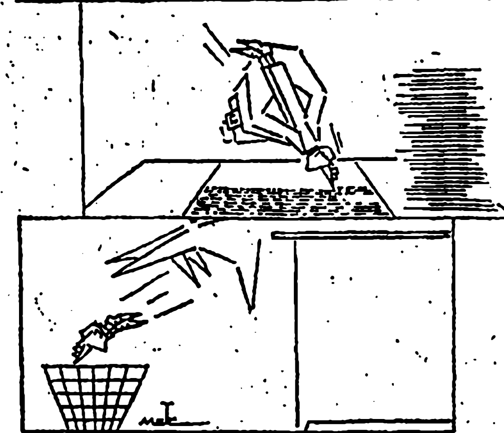
(Devamı 5. sayfada)

İ.Paşa'nın trajedisi

Son olaylar üzerine İsmet Paşa iktidara destek olmak gerektiğini ilân etmiştir.

Paşanın ağzından eksik etmediği demokrasi eğer bir burjuva demokrasisi olsaydı, İsmet Paşa A.P.'yi destekleme cesaret edebilirmiydi?

MÜZEYE Mİ, ÇÖPLÜĞE Mİ?

Emperyalizm ve yerli ortaklarının kanlı iktidarı A.P'ye sahte muhalefetini devam ettirmekte olan Paşa, kendisini rafa kaldırmış bulunan Finans - Kapital'e yaranma çabaları içindedir.

Paşanın yıllardan beri sürdürdüğü politikaya: «denge politikası» derler Denge politikası denen şey, adı üstünde bir tahtaravallicilik oyunudur.

Burjuva diktatoryasının faşist yanı, burjuva demokrasisine gitgide ağır basmaktadır. İsmet İnönü Paşa bu kanlı ortamda A.P'yi destekliyerek, «göze girmek» istemekte. aldınca batan gemiyi kur

(Devamı 5. sayfada)

Yeni aşamada aynı parola:

Proletarya Partisi

Son aylarda girişilen eylemler, Dört Amerikalı olayı ile yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Finans - Kapital, gençliğe karşı kanlı ve zâlim saldırıları ile bu aşamayı hazırlamış, kışkırtmış ve hızlandırmış bulunuyor.

Varılan bu noktada meseleyi çok yanlı olarak ele almak gerekmektedir. Amerikalıların kaçırılma olayında yayınlanan «Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu» imzalı bildirinin sahipleri, sözkonusu eylemlerden bazılarını kendilerinin düzenlediklerini belirterek, olayların sorumluluğunu üstlendiler.

Eğer bildiriyi yayınlayan örgütün liderleri gazetelerde isimleri zikredilen ve aranmakta olan kimseler ise, uzun yıllar eylem içinde tanıdığımız bu kişilerin sonuna kadar namuslu, yürekli ve inanmış kimseler olduklarını söylemeliyiz. Aranmakta olan gençler, önce TİP'te, daha sonra gençlik örgütlerinde fedakarca mücadele etmiş, kimisi Millî Kurtuluş hareketlerinde düşman mermisi altında aylarca döğüşmüş, kimisi Türkiye'de Finans - Kapital'in her türlü baskı ve işkencesine göğüs germiş kişilerdir. Haklarında «vur» emriyle aranan gençler burada belirtmeye gerek görmediğimiz sayısız durumlarda, işkenceye tahammül, eylemde cesaret, mertlik v.b. bakımından çeşitli sınavlardan başarı ile geçmişlerdir. Bu arkadaşların namuslu ve yiğit kişiler olduklarını hiç kimseyle tartışmayız.

SOSYAL DEVRİM PROBLEMİ

Bilimcil sosyalizme göre: Sosyal devrim, modern toplumda tümüyle bütün millet katlarını sarmış bir bunalımın ürünüdür. Ne bir zümrenin, ne bir sosyal sınıfın, ne de hatta bir çok sosyal sınıfların teker teker veya bir kaçı birleşerek yapabilecekleri işlem ve eylem değildir.

Ancak çağımız, Kapitalizmin Genel Bunalımlar aşamasını yaşıyoruz. Kimi yerde, kimi şartlar altında, o kan ve irinle şişmiş Emperyalist kan çıbanının incelen pis zorbalık kabuğuna en ufak bir iğnenin batırılması, çıbanın patlamasını ve akmak için basıncı, ateşi yükselten irinin boşalmasını sağlıyabilir. Daha doğrusu yer yer sağlayıp duruyor.

Gençliğimizin coşkun eylemcileri, besbelli, ne denli azlık olurlarsa olsunlar, kokuşmuş Finans - Kapital tehakkümü çıbanına batıp onu delmek, insanlarımızı vurgundan, ezginden kurtarmak için, çelik bir iğne olmak girişimindedirler. Dünyanın çeşitli geri ve hatta ileri ülkelerinde bu gibi girişimler için her gün yeni yeni örnekler, uygulamalar patlak veriyor.

SİLÂHLI PROPAGANDA

Özellikle Latin Amerika'da geliştirilen Silâhlı Propaganda metodu, işçi sınıfı içinde kök salmış bir Marksist - Leninist parti olmaksızın, bir grup devrimcinin silâhlı mücadeleye geçmesi şeklinde ortaya çıktı. Silâhlı propaganda çoğu kez şehir veya kır gerillası halinde somutlaştı.

«Gerilla savaşı», «Çete harbi», «Partizan hareketi» vb. adlarını alır. Şüphesiz, her ülkenin kendi sınıf yapısına ve devrim koşullarına göre değişir. Ülkedeki Marksist - Leninist parti gerilla mücadelesine karar verebilir. Mao'nun kır gerillası yada İkinci Dünya Savaşında Fransız Komünist Partisi tarafından önerilen ve patriotlar aracılığı ile yürütülen «maquis» adlı çete savaşı eylemleri buna örnektir.

Kır Gerilla Fokosu: Bir gerilla fokosunun (ocağının) belirli bir bölgede feodallere, hükûmet kuvvetlerine karşı silâhlı mücadeleye girişmesidir. Foko şeklinde başlayan

(Devamı 5. sayfada)

TİP ÜZERİNE ARAŞTIRMA

— III —

Şüphesiz ki TİP'in en güçlü teşkilâtları üç büyük şehirdedir. Şu anda TİP büyük şehirlerde şu unsurlardan kuruludur :

— Geçmişte partiye büyük inanç beslemiş, her tuğlasının konulmasında emeği geçmiş aydınlar, esnaflar ve münferit sayıdaki işçiler

— MDD'cilerin saldırgan ve tahripkâr tutumuna karşı «ehven-i şer» olarak EMEK'i seçmiş militanlar.

— Devrimci dinamizmlerini yitirmiş ve sosyal pratiğin gerisine düşmüş aydınlar.

— TİP'in en güçlü zamanında bile elini hiçbir ise sürmeyip, haftadan haftaya sohbet toplantılarına, vesair toplantılara gelmiş, kongreye gidip oy kullanmış iyi niyetli, bön, pasifist, küçük burjuvalar

— 15—16 Haziran sonrasında, eylem içinden geçen ,daha ileri bilince ulaşan yada sendika eğitim çalışmalarında nisbeten politize olan işçiler

— Son bir—iki yılda yetişip, Dev—Gençdeki örgütsüzlük anarşisinden ürkerek, «politik örgüt esastır» diyerek TİP içinde toplanmış, az sayıdaki gençlik unsurları.

Bunların hepsinin ortak özelliği, TİP'i ana örgüt olarak görmeleri dir. Kimisi TİP'in henüz sosyalist olmadığını, ama sosyalistleşmek yolunda bulunduğunu söylerken, kimisi de TİP'in bu yapısıyla sosyalist parti olduğuna inanırlar. Birinci grup çoğunluktadır. Üyelerin büyük çoğunluğu TİP'in tabandaki üyelerin fedakâr çalışmalarıyla sosyalistleşeceğine inanmaktadırlar.

Yönetimi desteklemek bakımından ise iki ana karakter belirmektedir:

— Şimdiki yönetim devrimci yönetimdir. Bunu düşünenler azınlıkta olup, çeşitli bağlarla merkezkliğine bağlıdırlar. Böyle düşünenler genellikle ya yönetime entegre olmuşlardır, ya da «kavga - gürültü bitsin artık» diye sabırsızlanan bön kişilerdir.

— İkinci grup üye ise (ki bunlar çoğunluktadır), yönetimin tutucu olduğuna, ama bunun kesin ve açık, şiddetli muhalefetle değil, uzun vadeli, sabırlı eleştirilerle yürütülen bir mücadele sonucunda değişeceğine, işe yaramayan yöneticilerin yerini zamanla genç ve devrimci kuşakların alacağını düşünmektedirler.

Her iki grup üye de bizce pasifizmin rasyonalizasyonunu yapmaktadır. Fakat bu pasifist kişilerin dışında TİP tabanında gerçekten de iyi niyetli, yürekli militanlar mevcuttur. Bu kişiler pasifizm içinde olmayıp, partinin kurtuluşu için çalışmaktadırlar.

Pasifist olmayan militanların 2 grubu vardır. Aralarındaki en önemli fark birilerinin TİP'den umutlu olmaları; ötekilerin TİP'in artık gelene ğini kurma sürecine girmiş bir pasifist-revizyonist kampın öncülüğünü yaptığını düşünmeleridir.

Özellikle Dev-Genç'in çözülmesiyle, MDD'nin partiyi terketmesiyle TİP'e canlılık gelmiştir. Partideki devrimci militanları da aldatan bizce budur. Şöyle ki, TİP, bütün tutuculuğuna rağmen şu anda örgütsel bütünlük ve disiplin anlayışı içindedir ve eylem yapabilecek kadar çok sayıda kişiyi bir arada tutabilmektedir. Örneğin, TİP'liler zaman zaman yaygın afişlemeye girişmektedirler. Dev Genç'in bunu yapacak kadar bile örgütsel bütünlüğü ve dolayısiyla gücü kalmamıştır. Faşist baskıların artması ile partili üyeler TİP'e tek alternatif olarak sarılmayı tercih etmişlerdir. Gene partili üyeler için Parti dışında alternatif «şimdilik» bulunmamaktadır. MDD'nin dağılıp çözülmesi, TİP'deki mütereddit üyeleri, gene partiye çekmiştir. Bir zamanlar TİP'i destekleyen küçük burjuva sol ya da sosyalizon aydınlar MDD olayı ile partiden umut kesmişlerdi. Son zamanlarda gerek MDD'nin yıkılması, gerekse artan faşizm nedeniyle bu aydınlar gene TİP.e yönelmişler, maddi kaynaklar yeniden TİP'e akmağa başlamıştır. MDD'nin çözülmesi, Dev Genç'in küçük burjuva aydınlarına ters gelen tutumu, Dev Gençin örgütsel bütünlüğünü yitirerek bu aydınlardan bağış alacak kadar örgütlü olmaması, üniversite kantinleriyle yetinmesi, sol aydınların bağışlarını yeniden TİP'e kanalize etmiştir. Bir zamanlar hemen hiç parası olmayan TİP artık kampanyalar, kapalı salon toplantıları, hatta 10 cu yılını kutlama törenleri düzenleyebilmektedir. Ayrıca

● Devamı 5. sayfada

Sosyalizm tarihimizden teorik bir belge

— III —

İki sözcük daha. 10-15 yıllık tecrübelerle dolu sosyalizm tarihçemize ve Türkiye'de var olan en eski burjuva partilerinden daha eski bir teşkilât geleneklerine, geçirilmiş uzun mücadele konaklarına rağmen, henüz Türkiye sosyalist harekctinin mecmu heyetini (topunu bütünüyle) gözden geçiren tenkidçi analizi, velev taslak kabilinden olsun, yahut derme çatma parçalar halinde bulunsun: eser var mıdır?

Hayır.

Bu hal, belkide en büyük ideoloji boşluğumuzu teşkil ediyor. Geçmişin dövüşleri, geleceğin kavşağından kopmuş, gelecekte devam ve inkişaf etmiyen (sürüp gelişmiyen) tozlu arşivler halinde, şunun bunun kafasında unutulmıya mahkûm kalıyor.

1 — Bu uzun mücadele konaklarında ne oldu, ne bitti?

Bunu «akli» (akılca) değil, Kur'an gibi «nakli» (aktarmalı) ve Ortaçağvârı ağızdan ağıza geçerek yeni nesillere taşımak, göreneğe kul olmak değil midir?

2 — Biri kalkıp ta, hatta sayıları bir elin parmaklarından pek öteye geçmiyen tecrübeli eski yol daşlarımızdan birisine sorsa:

«Parti tarihçemizde belli başlı yanlışlar ve onlardan çıkan dersler hangileridir?»

dese, acep «efradını câmi, ağyarını mâni» sistematik bir cevapla tatmin edilebilir mi?

Öyle bir mucizeye bir an inanmak istiyecek olsak bile, böyle tatmin edici bir cevabın, görgülü yoldaşlar arasında doğacak ilmî ve kollektif mücadele neticesinde gelişeceği, hiç olmazsa daha manzumcleşmiş (sistemleşmiş), daha geniş ve tatmin edici olacağı muhakkak değil midir?

Böyle bir iş ve eser var mıdır?

Yoktur.

Bu hali gören kimse, belki de Türkiye sosyalizm hareketinin Papa kadar «lâyuhti» (yanlış yapmaz) olduğunu sanacak. Oysa en büyük yanlışımız ve kusurumuz budur. Leninizm'de yanlışsızm ne demek olduğu açıktır: Hareketsizlik!

İş yapan yanlış ta yapar. Eğer bizde bir yanlış yoksa, mutlaka bir iş te yapılmamıştır.

Oysa bunun tersi muhakkaktır. Türkiye sosyalizmi oldukça çorak bir muhitte, çetin yürüyüşünü hiç kaybetmemiş bir hareket ve bir dinamizimdir. Demek, yanlışlara karşı, şimdiye kadar güdülen kavganın bazı özellikleri yüzünden, gâh zaruretten, gâh ihmalden doğmuş bir kaygısızlık vardır. Ama teşkilâtın son inkişafiyle dayandığı yeni safhasında bu kaygısızlık ölmelidir.

Lenin diyor ki:

«Bir siyasi Partinin yanlışları karşısında takındığı tavır, o Partinin ciddî olup olmadığını, sınıfına ve emekçi yığınlara karşı olan vazifelerini yerine getirip getirmediğini yargılamak için en mühim ve en emin mıstaklardan (kriteryumlardan: mihenktaşlarından) biridir. Hatasını açıkça tanımak, yanlış sebeplerini keşfetmek, yanlışı doğuran şartları ve halleri tahlil etmek, o hatayı düzeltme vasıtalarını dikkatle incelemek, işte ciddi bir Partinin alâmeti budur. İşte böyle Parti için vazifelerinin üstesinden gelmek, sınıfı ve dolayısiyle kitleleri talim terbiye etmek (eğitmek) denilen şey budur.» (Çocuk Hastalığı, s. 46)

Mesele açık :

1) Ciddice vazifesini yapan;

2) Sınıfı ve kitleleri terbiye eden..

bir Parti olmak için, hatalardan ürkmemek, yanlışları dişlemek ve işlemek şarttır.

Lenin (Sosyalizmin Çocuk Hastalığı) eserinde, hemen baştan başa şu hakikati tekrarlar:

Sözde kalmıyan öz inkılâpçılık: (Atalet: durgunluk + görenek) ile kopuşmaktan korkmamaktır. (Zararlı olan + vakti geçen) herşeyi kırmaktır. Bunun tersini yapmak kırtasiyecilik (bürokratlık ve mürtecilik (gericilik) tir.

Bizde konuşulacak ve kırılacak olan (zararlı + vakti geçmiş) durgunluk ve görenek neredédir?

Gelmiş geçmiş sosyalist hareketlerinin değil, bizzat partinin bile hayatında fışkırmış yanlışları Parti bilincine geçirmemektedir. Millî İşçi-Sosyalist-Parti hareketlerinin iyi kötü geleneklerini paslanmıya bırakmaktadır.

Şimdiye kadar olan çeşit çeşit özlü Parti meselelerinde gruplaşmak istidadını gösteren zümrelerin taktikleri, (mâhut «Müterakkip ve Mürakıp» ların soysuzlaştırdıkları deyimle) «tak-tika» ları şu üç tarzda olurdu:

1 — Susmak;

2 — Parti disiplin ve legalitesinden gizli kapaklı dedikodular fısıldaşmak;

3 — Çetrefil ve çetin meseleleri alaya almak..

Lenin'in bu üç nokta üzerindeki üç açık kanaatini tesbit edelim:

1 — SUSUŞ : «Toyca bir hiledir.» (L.: Notes de'un publiciste)

2 — GİZLİ DEDİKODU yok: «Fikir mücadelesine büyük bir önem verildiği zaman AÇIKÇA HARP İLÂN ETMEK gerekir, yoksa saklanmak değil.» (a.y.)

3 — ALAY: «İstihzaya almak, işin içinden sivişivermenin, havadan sıyrılıp çıkıvermenin ucuz vasıtasıdır.» (L.: Rus İnkılâbı ve Proletaryanın Vazifesi)

Şimdiye kadar sağlı sollu «dissidant» lar (ayrı fikirliler) tarafından yapılan mücadele göreneği bu idi ve bu olacağa benzer.

O bakımdan sözde kalmıyan inkılâpçıların boyunlarınm borcu, bu öldürücü (görenek + durgunluk) sapıtmalarına karşı gelmektir. Bunun için şu üç şart gözetilmelidir:

1) Ciddi davranmak;

2) Toyca susmamak;

3) Kavgada gizli kapaklı kaçanlara Parti meydanını değil, büyük veya küçük burjuvaziye doğru yol veren sıçan deliklerini ısmarlamak ve Lenin'in öğüdü ile: «Açıkça harp ilân etmek» gerekir.

Zaten fikir çarpışmasında açıkça savaş ilân etmek bilimsel sosyalizmin öz geleneklerinden biridir. Marks ile Engels'in ilk «Komünist Manifesti» hemen şöyle bitiyor:

«Gerçek sosyalistler kanaatlerini ve gayelerini (kamlarını ve amaçlarını) gizliyecek kadar alçalmazlar.»

Gene, İngiliz işçi hareketini kankıranlaştıran, İkinci Enternasyonalleri yatalak eden barsak hastalığının, yâni Oportünizmin mikrobu: «İşçi asilzâdeliği» ile birlikte Tradünyonizm başlarken, Marks hücum ve iftiralara uğrıyacağını biliyordu. Bununla birlikte, Oportünist başların koparılması için haykırmaktan geri kalmadı. O günlerde şunu yazıyordu:

«Sanayi işçileri, herşeyden önce, şimdiki Başlarından yakalarını sıyırmak zorundadırlar. Lâhey Kongresinde bu heriflere vurduğum vakit, sırf bu yüzden herkesin hoşnutsuzluğunu (epopylâriteyi: itibarsızlığı), iftiraları ve ilh. üzerime çekeceğimi biliyordum. Fakat bu gibi şeylere daima aldırmadım. Çeşitli yerlerde bu adamlara vurmakla bir vazifeyi yerine getirmekten başka birşey yapmış olmadığım anlaşılmıya başlıyor.» (K. Marks: Kugelmann'a Mektuplar, 1930 Paris, s. 175).

Küçükburjuva eğilimlerini ve duygularını okşıyarak «adam kandırmak» proleterce propaganda demek değildir. Artık birbirimize yol göstermeliyiz. Kurukalabalığı değil, Lenin'in son vasiyetine uyarak: «Az fakat öz» keşifkolunu (öncüyü) kurmak zorundayız.

Yol karşımızda. Uçurum önümüzde... Sarp uçurumu atlıyacağız, çetin yolumuzu tutacağız ve acımak nedir bilmeksizin: (Mitlaufer'leri: Yok arkadaşlarını) öz yoldaşlardan ayıracağız. Çeteleşenleri ordulaştıracağız.

*

Bu notları niçin kaleme alıyorum?

1) İnkılâpçı teori mücadelesini konkretleştirmiye (somutlaştırmaya: Müşahhaslaştırmaya) çağırmak için;

2) Pratik mücadelede Lenin'in çizgisi yönünde yürüyen bütün proletarya inkılâpçılarını, sağlı sollu tekmil küçükburjuva «çeteci» sapıtmalarını gömmeye çağrılı bulunan ölüm çanı olmak için...

EKONOMİ POLİTİK

SUSUZLUĞUN - AÇLIĞIN ÖNCEDEN BELİRTİSİ

T.R.T. Güneydoğu Anadolu'nun ansızın susuz kaldığını, hayvanların öldüğünü, sağ kalan insanların göçtüklerini «timsah gözyaşları» dökerek anlatıyor (13-14 Temmuz Radyo haberleri). 1970 yılı dünyasına bu olay, acı bir Tabiat cilvesi gibi anlatılıyor.

İstanbul'da ekmek ve et perakende fiyatları, aynı timsah gözyaşları ile istatistiklerde saklandı:

(1 kg. / kr.)	1955	1965	Artış %	Yılda artış %	Artış 10 yıl	Yıllık krş.
Ekmek	33,33	109	327	32,70	76,67	7,68
Et	375,33	911	242	24,42	535,47	53,54

Yâni 10 yılda, şehirli yurttaş her yıl yiyeceğinin 4 te biri ile 3 te biri kadarını kursağından kaptırarak aç kalıyor. Köylü en sonunda susuzluk'tan ölmek durumuna giriyor. Ve efendilerimiz, köylünün susuzluğunu tabiata mal ettiği gibi, şehirlinin aç bırakılışını da alınyazısına bağlıyor.

Etle ekmek her yıl ortalama : (7,68+53,54 = 61,22 ÷ 2 =) 30,61 kuruş pahalılaşır. Buna karşılık, milyonerin payı da içine katılarak, adam başına millî gelir : (17,61 + 14 = 31,61 ÷ 2 =) 15.5 kuruş artar (X) ... Bu kabaca yalan gelirin bile 2 katı pahalılıkla insanlarımızın soyuluşu, Efendilerimize göre Tabiatin veya Allahın işi gibi gösterilir. Onun için her mahallede bir Kur'an Kursu, her kasabada bir İmam - Hatip Okulu açılarak, Türkiye halkına günahlarını affettirecek duâlar öğretilir.

Oysa Efendilerimizin timsah gözyaşları gibi, suçu Kadere yahut Allaha yükleme küstahlıkları da, halkımızın zavallılığından yararlanarak yapılan binbir sahtekârlıktan biridir. Şehirlinin aç kalışı gibi, Köylünün susuz kalışı da: Türkiye Finans-Kapital zümresinin Tefeci-Bezirgân sınıfını yedeğine alarak en az yirmi yıldanberi yürüttüğü Vatana ve Millete ihanet ederecesinse suikastlerinin kaçınılmaz sonucudur.

Bunu, Güdücü efendilerimiz bilmiyorlar mıydı? Hatta bilmeden ve kör bilinçsizlikle bu cinayeti işlemiş olsalar dahi, olayların anlamı değişmezdi. II. Emperyalist Evren Savaşından sonra, Türkiye Finans-Kapitalinin dışarıda Uluslararası Finans-Kapital ile, içeride Antika Tefeci-Bezirgân sınıfı ile suç ortaklığı yaparak «Hürriyeti sıçması»: yâni Emperyalist Kesimi seçmesi, şimdiki zehirli meyvaları (bilinçli bilinçsiz) hazırlaması demekti.

Bununla birlikte, Türkiye halkının İşçi Sınıfı içinde yetişen savaşçılarca, Türkiye (Finans-Kapital + Tefeci Bezirgân) kaynaşmasının bugün vardığı sonuçlar: daha 1954 yılı resmî bir Vatan Partisi adına Teorice belirtilmiş ve o kahredici zılgıt altında Pratikte açıklanmıştı. V.P. Gerekçe'sinde konu şöyle konuyordu :

«DP. Memlekette «ZİRAÎ KANKINMA» gibi en müspet harekete girişiyor. Lâkin bu iş Bezirgân ve Tefeci mekanizması uygulanınca nereye varıyor?»

«Türkiye ötedenberi, — tıpkı fakir köylümüz gibi, — zahiresi ile kendisini güç bekliye nbir memleket tir.» (H.K.: Kuvayimilliyeciliğimiz, 1957, s.20)

Sonra öğreniyoruz. 1955 yılı: Memlekete giren traktölerden 129 unun firması bilinmiyor. Geri kalanlar 86 çeşit Uluslararası Finans-Kapital firmasının malıdır :

Dünyanın yetmiş yedi buçuk milletinin binbir çeşit âletini sırf TİCARÎ KÂR bakımından memlekete sokunca, yedek parça anarşisi, en tabiî ihtiyaçları bile 3-5 misli arttırdı. Dolayısı ile masraflar vurgun fiyatlarını gerektirdi.» (a.y., s.21)

Bu sözde Hür Teşebbüs» ve «Özel Sermaye» patentli modernleşme:

Egemen Sınıflar: açısından, Finans-Kapital tehakkümünü yüzde yüz perçinledi:

«Kodaman Şehir Bezirgânlığı ile Taşra Hacıağalığının elbirliği ve açık menfaat birliği azıttı. «Traktör ve Ziraî âletlerin tedarikinde ecnebi firmaların Türkiye'deki acentesi olan bezirgânlar bir mümessillik, ithalâtçılık ve satıcılık tekeli altında getirdikleri malları, Ziraat Bankası'ndan aldıkları peşin para ile satarak sırça saraylar kurdular. Hacıağalar, ceplerinden pek az bir para çıkarmakla, ucuzca ele geçirdikleri toprakları toprakları pahalı karşılık diye göstererek,, en modern üretim cihazlarını ellerine geçirdiler. Köy ekonomisine eskisinden daha kuvvetle hâkim oldular.» (a.y., s.22) .

«Burada artık, Hacıağalığın sınırı Kodaman bezirgânlığın sınırı ile karıştı. Traktör iktisadıyatı bakımından» (a.y., s. 21) korkunç yönelişini aldı.

Güdülen Köy Yığınları : açısından, şu üç sonuç ortaya çıktı:

«A — Üretmen Köylümüzün yüzde 97'si küçük, fakir köylüdür. Kendi tarlasından rızkını çıkaramaz. Köy Hacıağasından yahut Kasaba Tefeci-Bezirgânından buğday satın alarak geçinir. Onun için buğdayın (dışarıya ucuz satıp damping yapmak için) içpazarda pahalanması... köyümüzün yüz kişide 97 kişisini canevinden vurdu. Orda köylü dediğimiz yüzde 2,3 köylümüzün do borçlarını arttırdı.» (a.y., s.21)

«B — Millî bir plânla ve halk için, halk eliyle köye girmiyen traktör, bugün tüm kırlarımızda göze batan MADDİ BİR FACİAYA kapı açar. Daha çok toprakları sürmek gereği, köylülerin hoş bereketli topraklarını ve OTLAK'larını da tarlalaştırır. Bir yanda toprağın dinlenme ve nadas imkânı azaldıkça kuvveti düşer, öte yandan ekilmemiş yerlerde küçük ekincilerin azçok otlatabildikleri beş on davarı, iki üç ineği aç kalır... Hayvan ürünlerimiz kıtlığa uğrar. Şehirlerimizde, bir kilo etin 5 liraya patlaması bir tesadüf değildir. Tekyanlı ve üstünkörü Tarım Politikamızın zehirli meyvasıdır. Bu durum şehir halkı için hayat pahasıdır. Ama fakir köylü için NEFES BORULARININ TIKANMASI demektir.» (a.y., s.22)

«C — Traktörlü büyük üretim, kara sapanlı ekinciliği rekabeti ile ezer. Sanayide olduğu gibi ziraatte de büyük balık küçük balığı yutar. Hele küçük ekinci pahalı zahire ve tohum tedariki yüzünden ağır borca girer ve ekmeğine katık, sırtına ruba veren malını, davarını kaybederse, büsbütün daha kolay bir lokma haline girer. O zaman toprağını satmaktan veya bırakıp kaçmaktan başka çare kalmaz. Bu gün şâhidi olduğumuz: Köylerden şehirlere işsiz insan akını, artar. Bir kelime ile: Köyün binde üç kişisi lehine, binde 997 kişisi tedirgin olur ve eski tefeci hacıağalar sadece modern büyük arazi sahibi haline gelirler.» (a.y., s.22)

Bu üç mekanzmanın 1950-1970 arası işleyişi bütün sonuçlarıyle 1954 yılı Türkiye'de bir Siyasî Parti Programı biçiminde öne sürüldü. En çok «Solcu» ların es geçtikleri o mekanizmanın genel ve özel sonuçları adım adım izlenmeliydi. 20 yıldır sürüp gelen «Pahalı İthalât», «Dış Ticaret Dengesizliği», «Döviz Açığı» yanında: «Köyler ıssızlaşıyor, şehire akın edenler, işsizler odudumuzu kabartıyor... Şehirde çalışanların ücretleri düşüyor, hayat şartları ağırlaşıyor. Demek Şehirde ve Köyde nüfusumuzun en çok 1000 de 5'ini tutan büyük Bezirgân ve Hacıağalar dışında herkes: Köylüler, Esnaflar, İşçiler, Aydınlar ziraatin makineleşmesi yüzünden bir tehlikeye girmiş bulunuyorlar.»

«Normal bir Batı ülkesinde, bu gelişme (hiç değilse sonuçları bakımından) olumlu yanı olumsuz yanına üstün bir hamle olabilmişti. Oysa bizde, Kodaman Bezirgân ve Hacıağa nüfuzu, bu en olumlu görünen «Tarımın Makineleşmesi» olayını bile, inanılmıyacak olumsuz sonuçlara kardırdı.» (a.y., s.23)

(x) Sâbit fiyatlarla Millî Gelir 1955 yılı 513 lira iken, 1960 yılı 601 liraya çıkar. 27 Mayıs'tan sonra Sâbit fiyat Ali Cengiz oyunu ile 1961 yılı 1636 liraya, 1965 yılı 1854 liraya çıkarılır (eskinin 3 katı edilir). 1955 in Sâbit fiyatlarına göre: İlk 5 yılda ortalama 17,61 lira artan Kişi başına Millî Gelir, ikinci 5 yılda 14 lira artmış bulunur.

İKTİSATÇI

Finans - Kapital ile Tefeci - Bezirgan kaynaşımı

Finans-Kapitalizm her şeyi tekelinde tutmakla yaman güçlü görünür. İse de, kendi kişi sayısı azaldığı ölçüde düşmanlarının sayısını da artırır. Bu korkunç yalnızlaşma içinde, bütün başarısı: elçabukluğunu andıran şa tüko büyüsünü sürdürmekte toplanır. Büyü çözüldüğü gün Finans-Kapital tahakkümünün tuzbuz olacağını eliyle tutmuşca bilir.

Onun için, Toplumda kendisine yüzdeyüz borçlu ve bağlı bir Yedek Güç arar. Bizim ünlü Antika Tefeci-Bezirgân sınıfımızı bulur. Ve onunla ölesiye, öldüresiye kenetlenir. Türkiye'de Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân sınıfının ittifakı yeni ve tesadüfî değildir. Kırım savaşından (19. ncu yüzyılın ortasından) beri Borçlar ve Şirketler: Türkiye.nin bağrında yerleşirken, gökte aradığı müttefikini yerde Tefeci-Bezirgân sınıfta buldu.

Aşağı yukarı bütün Sömürge ülkelerde, Kapitalizmin sağlamca bir yerli temel üzerine rahatça yerleşebilmesi, hemen hemen aynı makanizma ile oldu. Yarı Sömürge Türkiye, yüzyıllardan beri değdiği Kapitalist Avrupa'dan olumlu ve ileri sanayileşme gidişini almadı. Kapitalizm Serbest Rekabetçi olumlu çağında kaldıkça, Türkiye (kimi insanların kimi hastalıklara tutulmaz oldukları gibi) Kapitalizme karşı «bağdaşık» kaldı.

Durumu somutlaştırıp anlaşılır kılmak için, fizik alanda «Rezonans» denilen olaya benzetebiliriz. Radyo nasıl düğmesi ile ayarlanan kendi rezonansına uygun ses dalgalarını alırsa, tıpkı öyle, Osmanlı Türkiyesi de kendi sınıf yapısıyla aynı rezonansta bulunan Sosyal Düzene karşı ilgi duvar, onunla ilişki kurabilirdi.

Gelişen, ilerici Serbest Rekabet düzenli Kapitalizmi, çöken gerici Tefeci-Bezirgân düzenimizle aynı rezonansta düşmüyordu. O yüzden, sık sık belirtildiği gibi, en ileri, devrimci davranmaya çalışan Türkiye insanlarımız bile, Batı'nın Proletarya devrimciliği eğilimleri dururken, en gerici sosyal akımlarına uymaktan kurtulamadılar. Ve orada Batı uygarlığının her şeyden önce bir Modern endüstri yarattığı olduğu üzerine yapılmış bütün düşünce ve davranışlar, sessiz sedasız olmamışa döndü.

Gel zaman, git zaman, Türkiye Kırım Savaşı ile birlikte Batı Finans-Kapital saldırısına uğrar uğramaz, iş değişti. O zamana dek Bati'nın her şeyini «Gâvur» diye domuz gören eggemen Türkiye Tefeci-Bezirgân düzeni ansızın Gâvura karşı içinin içinde bir senpatik «rezonans» duydu. Artık «Gâvur» kendisine sövülürken bile hayranlık duyulan bir üstün Bay, Süzeren sayıldı. Çünkü Kapitalizmin ölüm döşeğine giren Tekelci Sermaye biçimi ile, Türkiye'nin yatalak Tefeci-Bezirgân Sermaye düzeni arasında aynı «dalga uzunluğu» nu gösteren bir sosyal rezonans vardı.

Batı Finans-Kapital'i de, Doğu Tefeci-Bezirgan lığı da, kendi sistemleri içinde çöken, gerici, ölüme mahkûm birer düzendiler. Yeryüzünde birbirlerinden başka elele verecek kimseleri yoktu. Biri gavur, ötekisi müslüman mıydı? Onun kolayı bulunurdu. Gavur biraz Oryantalist kesilerek, Doğu esrar ve büyü geleneklerini ispiritizma masalarında ruh çağırarak mistikleştirirdi. Müslüman, dünyayı elinden gavura kaptırsa bile, ahiretin anahtarlarını sata sata zenginleşerek Gavurla aynı «Mukaddesatçılık» prensibinde sarmaş dolaş olabilirdi.

Türkiye köyü ve Sosyalizm

— III —

Türkiye'de son 150 yıldan beri prensip olarak okul ve eğitim kadar hiçbir şeye önem verilmedi, denilebilir. Hiç değilse öyle düşünülür.

Nâmık Kemal, her kahramanı askerken, der ki.

«Eğitime gereken parayı askerliğe harcamak, bir insanı kuvetlendirmekçin kendi beyni ile beslemiye benzer.»

İstibdat örneği bilinen Abdülhamit, 1877 Mepuslar Meclisi'ni açış söylevinde şunları bildirir:

«Ülke ve ulusumuzca düzeltilmesine en büyük ihtiyaç duyulan tarım ve zenginliğin olgunluk ker tesine ulaşması, ancak bilim ve eğitim gücüyle olacağından, okulların düzeltilmesiyle, öğretim derece lerinin kotarılması için kanun önergeleri, Tanrı uğurlu etsin, gelecek yıl toplantısında Meclisinize verilecektir.»

Hamit, Anayasa'yı 33 yıl rafa kaldırdıktan sonra bile, İmparatorluğun dört bucağına İptidaî, Rüşdî, İdadi adli İlk, Orta ve Lise okullarını bol bol açtı.

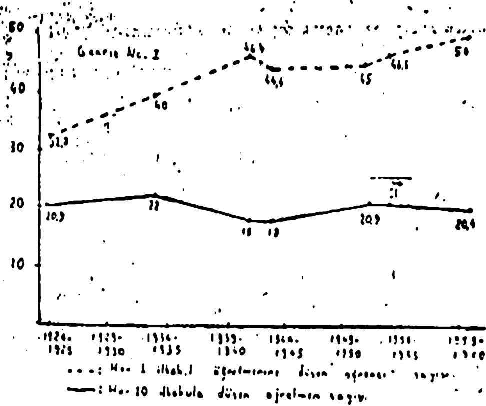
Kısa «Hüriyet» çağının bütün tahrikâtı okullar, en yaman ve dramatik tartışmaları «Maârif» (Eğitim ve Öğretim) üzerine oldu.

Atatürk şöyle dedi:

«Türkiye Cumhuriyetinin temeli kültürdür. Bu sözü burada ayrıca izaha lüzum görmüyorum. Çünkü bu, Türkiye Cumhuriyetinin okullarında birçok vesileler ile eser halinde tespit edilmiştir.» (Nakleden: Mel. Özgü, C., 6.11.1963.)

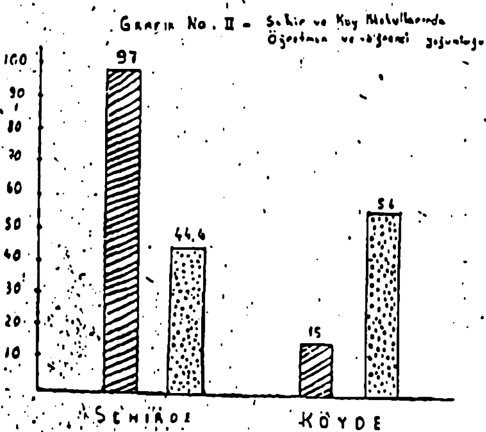
Bununla birlikte, kültür temelinin dayandığı okullarımızda her yıl kaç kişinin diploma aldığını saymak bile, Cumhuriyetin sekizinci yılına dek aklımıza gelmemiştir: «1923-24 yılından 1928-29 yılına kadar diploma alanlar sayılmamıştır.» (1959 «İstatistik Yıllığı», s. 146, 157). Hele «Memleketin efendisi köylümüz» ün kültür durumu, belki «bölücü» davranmış olmamak için, özellikle unutulmuştur. Atatürk'ün ölümüne dek 18 Cumhuriyet yılı: şehirlerimizdekinden ayrı olarak köylerimizde kaç ilk okul var, kaç öğretmen ve öğrenci çalışır? Merak etmemişiz. Ancak, İkinci Cihan Savaşı patlak verip te, bir milyon Mehmetçiği tarlası başından silâh altına çektiğimiz gün, milletçe ekmek derdine düşülünce, 1940-41 yılı, ünlü «İlkokul Seferberliği» adına ansızın, ekmeğimizi üreten köyün egitimi üzerine eğilmişiz.

Bugün dahi, eğitim katlarımız ve istatistiklerimiz, aydın kamuoyu önünde olsun, köyle şehirin okullarını harman etmekten kendini alamaz. Şehir ve köy bir arada, ortalama, her ilk okul başına düşen öğretmenle, her ilk okul öğretmeni başına düşen öğrenci sayısı şöyle gösterilir:

(Grafik No. 1) e bakınca ne görüyoruz? Köy için de, şehir için de ortalama olarak, her 10 ilk okula en az 18, en çok 22 öğretmen, ve her 10 öğretmene ise en az 328, en çok 500 öğrenci düşer. Burada tek dikkati çeken şey, bütün ilkokullarda, şudur: Öğretmen sayısı Cumhuriyetin kurulduğu gün okul başına ne idiyse, 37 yıl sonra da, hemen hemen o kalmış, daha doğrusu % 2.5 oranında eksilmiştir. Buna karşılık öğretmen başına düşen öğrenci sayısı 37 yıldan beri durmaksızın artmış, ilkokul öğretmeninin yükü, tüm Cumhuriyet çağında % 52, yarıdan fazla ağırlaşmıştır. Şehirde, köyde kültür önemsenmemiş! Ancak bu, yuvarlak görünüştür. Şehirle köy okulları için ayrı hesap tutulursa, tersine orantılı sonuçlarla karşılaşırız:

(Grafik No. II) ye bakınca ne görüyoruz?

Her 10 ilkokula şehirde 97, köyde 15 öğretmen düşüyor. Her 10 öğretmene şehirde 444, köyde 560 öğrenci düşüyor. Köy öğretmeni şehir öğretmeninden altı buçuk defa daha yalnızdır ve dörtte birden daha ağır eğitim yükü taşır. Bu durum neçelik (kemmiyet) bakımından bile köye şehirden ne kadar az ışık tuttuğumuzu gösterir. Öyleyken, okuryazarların ve okula gidenlerin şehirlerdeki oranını, Karaözü'ndeki oranı ile karşılaştırırsak inanılmaz sonuçlar önümüze çıkar.

(Devamı 5. Sayfada)

3 Bin işsiz emekci Batmanda petrol rafinerisini işgâl etti

Siirt'in Batman kazasındaki rafineri ek inşaatında çalışmak isteyen üç bin işsiz emekçi yurtaşımız «açız, iş istiyoruz» diyerek rafineriyi ve Bölge Müdürlüğü'nü işgal etmişlerdir.

Bunun üzerine harekete geçen jandarmaya da karşı koyan işsiz emekçiler bir süre sahayı işgal altında tutmuşlardır. İşçilerle jandarmaların dövüşmesini ilçe kaymakamı ve belediye reisi güçlükle önlemişlerdir. Kaymakamdan söz alan işsiz emekçiler daha sonra işgali kaldırmışlardır.

İşgalciler, işsizlik ve açlığın canlarına tak ettiğini söylemişlerdir.

(Gazetelerden)

İŞSİZLİK VE PAHALILIK YURDU KASIP KAVURUYOR

Emperyalizmin ve yerli ortaklarının tahakkümü altındaki halkımız işsizlik ve pahalılığın pençesinde kıvranmaktadır.

Bir yandan gitgide mülksüzleşen yoksul ve küçük köylüler yakın kasaba ve şehirlere akın etmekte, fakat iş bulamamaktadır. Bir milyona yakın sayıdaki emekçimiz yurt dışına gitmek umuduyla sıraya girmiştir. Yarım milyonu aşkın emekçimiz ise emperyalist ülkelerde en kötü şartlara göğüs gererek sömürülmektedir.

Türkiye'de ise işçilerin sömürülmesi had derece de devam etmektedir. Ülkenin içinde bulunduğu iktisadi kriz yüzünden, birçok işyeri işçi sayısını azaltmaya girişmişlerdir.

Böylece yurdumuzda, mevcudu hızla kabaran kalabalık bir işsiz ordusu vardır.

Yoksul, küçük ve hatta orta köylüler tefeci - bezirgânın elinden yakasını kurtaramamakta gitgide derinleşen sefalet için de hayat kavgalarını sürdürmektedirler.

Dar gelirli şehir küçük burjuvaları pahalılığın pençesinde kıvranmaktadır.

HALKIMIZ AÇLIK VE SAFALET İÇİNDEDİR

Emekçi halkımız, yabancı-yerli finans kapitalin sömürü ve zulmü altında inim inim inlemektedir. Gelişen sınıf mücadelesine ve devrimci akıma karşı baskı ve şiddet arttırılmaktadır.

Zülüm ve vahşet her tarafta kol gezmektedir.

ÖRGÜTLÜ MÜCADELE ESASTIR

Türkiye'de emperyalizmin ve onun baş ortağı yerli finans kapitalin (parababalarının) boyunduruğunu kıracak, tefeci-bezirgan ve ağa sömürüsüne son verecek olan halk kitlelerinin etkili mücadelesi ancak örgütlü olduğu zaman büyük başarılar kazanıp devrime ulaşabilir. Örgütlenmenin birinci şartı ise düşünce - davranış birliğine varmış işçi sınıfı devrimcilerinin çelik disiplinli Proletarya Partisi'ni gerçekleştirmeleri ile sağlanır.

● Proleterya Partisi, işçi sınıfının yüksek örgütlenme düzeyini fiilen oluşturacak partidir.

● PROLETARYA PARTİSİ işçi sınıfını Halk Kurtuluş mücadelesinin fiili öncüsü durumuna getirecek çelik disiplinli bir örgüttür.

● Proletarya Partisi, emekçi halk kitlelerinin kendiliğinden gelişen mücadelelerini, proletaryanın çelik disiplini altına alacak, devrimci safları nizama sokacak ve kitleleri devrime yöneltecek bir partidir.

● PROLETARYA PARTİSİ her türlü sapmaya ve küçük burjuva hastalığına karşı amansızca mücadele edecek, devrimci merkezi otoritedir.

● Proletarya Partisi yabancı - yerli finans kapitalin her türlü vahşetini durduracak, geriletecek olan devrimci halk mücadelesinin öncü müfrezesidir.

● PROLETARYA PARTİSİ, işçi sınıfının örgütlü gücünün kudretini dosta düşmana ispatlayacak ve en geniş emekçi yığınlarını arkasına alarak devrimi gerçekleştirecek, sosyalizmi kuracak biricik partidir.

KAHROLSUN HALK DÜŞMANLARI
YAŞASIN PROLETARYA SOSYALİZMİ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ
(Öncü müfrezesi)
PORELATARYA PARTİSİ

İhanet şebekeleri yalandan Cennet vadediyor

İhanet şebekelerinin ayaklarının altındaki buzlar çözülüyor. Çözüldükce bayları bir telaş alıyor. İşçi sınıfımızın tepkisi alabildiğine yoğunlaşmıştır. İşçiler çoğu işyerlerinde kendiliğinden devrimci sayılabilecek sendikalara doğru kayıyorlar. Ya da bağlı oldukları Sarı Sendikaların alt organlarını sıkıştırıyorlar. Onlara şimdiye kadar ağızlarına almadıkları lâfları söyletiyorlar.

Son günlerde ihanet şebekelerinin hak-adalet lâfları dillerinden döşmüyor. Sakız gibi geveliyorlar. İşçilere, konuşmalarında, bildirilerinde yalandan cennet vadediyor: İş güvenliği, işçi sağlığı, tatmin edici ücret vs. vaadlerin dahası var: Bugüne kadar çekilen acıları unutturmak! Lâflardaki iki yüzlülük (aşağıdaki bildiride de görüleceği gibi) açıkça ortada. Biz uzunboylu delil sıralamadan ziyade bir işçi arkadaşın söylediklerini görelim.

Bahariye Mensucattan bir arkadaş saçları beyazlaşmış 16 senelik işçi olduğunu, 3,5 lira saat ücreti aldığını, yaşının 51 olduğunu söyledi. TEKSİF Sendikasının son tantanalı toplu sözleşme merasimlerinin kendilerine hiç bir şey getirmediğini, pahalılığa verilecek 3-5 kuruş zammın önceden alınıp gittiğini belirtti. Sonra, birşey daha söyledi. Toplu sözleşmelerden sonra sendikadan kıdemli işçilerin atılmasında, patronlarda işbirliği yaptığını yerine kıdemsiz ucuz işçilerin alınması için çok önceden harekete geçildiğini;

Aşağıdaki bildiri, ihanet şebekelerinin iki yüzlü politikasını açıkca ortaya koymaktadır.

Sayın işçi kardeş,

Yıllar yılı na-müsait şartlar altında önce Mahmutpaşa mahsenlerinde, şimdi ise yarı fabrikasyon atolyelerde iş güvenliğinden, işçi sağlığından yoksun hiçde iç açıcı olmayan bir çalışma düzeni içerisinde idameyi hayata çalışıyoruz. Bu güne kadar çektiklerimizi unutmak, size yeni hak ve menfaatler temin edilmesini istersiniz. Teksif sendikasının kapıları ardına kadar size açıktır. Şayet tatmin edici ücret, ikramiye, yemek parası bayram ve hafta tatili ücretleri, daha bir çok sosyal hak ve iş güvenliği istiyor. Patrona dönük köle misali çalışmaktan kurtuluş bütün haklarla mücehhez bir çalışma barışı içinde taşıyorsan TEKSİF'e üye ol. TEKSİF. 2-21971 tarihinde büyük GREV'ler sonucu üyesine iki yıllık sözleşme sonucu yevmiyeler 15 TL., zam 5 TL. yemek parası her yıl bir maaş tutarında ikramiye ve yine her yıl üyelerine tabanı 175 tavanı 1168 TL. lik kıdem ikramiyesi, evlenme, doğum, ölüm yardımları hafta tatili çalışmaları üç yevmiye, kıdem tazminatı her yıl 21 gün ücretli sosyal izinden temin etmiş Tekstil iş kolunda en büyük toplu iş sözleşmesini yapmıştır.

Sevgili işçi kardeş, Teksif hizmet için emrinizde, her zaman yanınızda olacaktır.

Sizlere bildiri yazmak yine Sitemizde çalışan ve sendikamıza müracaat eden, haksızlıklara tehammülü kalmamış işçi arkadaşlarımızın isteklerinden doğmuştur.

Sendikamız telefon ve adresi bildirimizde mevcuttur. Her zaman temas etmek imkânı mevcuttur. Hepinizi TEKSİF çatısı altında bekliyoruz.

İyi günler, mutlu yarınlar sizin olsun.

Geneto Bedford montaj'da işverenler işçileri greve sokuyor

Kapitalist ülkeler sık, sık ekonomik krizlerin içine düşerler. Onların açmazı bu. Son günlerde yurdumuzdaki fabrikalarda da yapılan işçi direnişleri işverenlerin işine yaramaktadır. Tertipledikleri direnişlerle bu krizi önlemeğe çalışıyorlar. Böylece direniş yapmakla işçilerin yövmiyelerinin bir kısmını veya yarısım veriyorlar. İşçiler, gerek kendi yaptıkları direnişlerinde gerekse patronların tertipledikleri sahte direnişlerde, sınıf mücadelesinin içine giriyorlar.

330 işçisini üç aydır fabrika kapısının önüne döken, İngiliz - Türk sermayedarlarının ortak olduğu Genoto, Bedford, montaj işverenleri işçileri oyuna getirdiler. İşverenler montaj sanayiindeki ekonomik krizin kurbanı olmamak ve sermayelerinin emniyeti için fabrika işçilerini kurbanlık koyun gibi fabrika kapısına bıraktılar.

İşverenler bu hareketi nasıl organize ettiler. Olayları özet olarak sıraladığımızda bu sebep duruca anlaşılabilir.

İşveren 12 Aralık 1970 de fabrika işçilerinin çok sevdiği müdür İzzet Tanlar'ın iş akdini feshedip çıkışını vermiştir. İşçiler bu tertip hareketi protesto amacıyle 14, 15, 16 Aralık 1970 günleri öğle yemeklerine girmediler. 17, 18, 19 Aralık 1970 de ise iş başında pasif direnişe başladılar. 25 Aralık Cuma günü işbaşına gelen işçilere fabrikanın kapanmış olduğu hakkında bildiriler dağıttılar.

Bu durum karşısında fabrika işçilerinin sendikası olan Türk-İş'e bağlı Otomobil - İş, kapı önüne çadır ve barakaları kurarak işvereni protesto amacı ile işçilerin direnişe geçmelerini sağlamıştır. Otomobil - İş sendikasına göre direnişin belli başlı şu iki sebebi vardır;

1 — Fabrikaya yeni gelen müdür Şefik Sükerin de iş akdinin feshedilmesi, diğerininde iş başı yaptırılmaması.

2 — Sendikanın yapmış olduğu sözleşmenin 1 Ocak 1971 den itibaren tahakkuk ettirilmesi.

Çünkü, işçilerin daha önce bağlı oldukları Metal - İş sendikası sözleşmeyi 1 Mart 1971 de yapmış ve işçilere bu tarihi bildirmemiştir.

İşveren, işçilerin bu direnişinden istifade ederek, 175 kişinin iş akdini fesh etti. Diğer işçilerin de ev adreslerine mektup yazarak çalıştıkları günlere ait alacaklarını ve ikramiyelerini en yakın bankadan alabileceklerini bildirerek ikinci bir mektubu beklemelerini tavsiye etmiştir.

18 Ocak 1971 de, işveren tensikata uğramıyan işçileri, işbaşına çağırmış, fakat işçiler tensikata uğrıyan işçi arkadaşlarıyle birlikte direnişe geçmişlerdir. Direniş devam etmektedir.

İşveren işçilerin bu direnişine rağmen toplum polisi vasıtasıyle 5 adet monte edilmiş kamyonu 10 gün evvel dışarıya çıkarmayı sağlamıştır.

Saygı değer işçi arkadaşlar; bundan böyle yapacağınız haklı direnişlerin vaktini iyi tesbit ediniz ki istekleriniz hallolabilsin. Yoksa zamansız içine itildiğiniz hareketlerden daima sizler kaybeder, para babaları kazanır.

Yaşasın Türkiye İşçi Sınıfımızın haklı Mücadelesi.

Kahrolsun İşçi Sınıfı sırtından geçinen Para Babaları.

(YAZISIZ)

Dertli halkın dilinden
Orman köylüsünün bitmeyen çilesi

— II —

Bir orman köylünün bitmeyen çilesi ve sene 1946 memetle yine buluşduk. yine memedin derdinden soralım bakalım memedin durumu nasıl ee memet nasılsın kardeş çok şükür eyiyim işlerin nasıl memet yinemi sizsiniz busefer fazla konuşmayacam seninle memet gızma bana olmazmı kardeş olur kardeş gızmayacam ama biliyorsun benim sizin sorunuzu kızmadan cevap vermiyorum boşver be memet Türkiye'de geçinemedik bi sizmi kaldınız gine geçimden bahsediyorsun ama bu sefer her şeyi eyi konutşacam ve serbestçe size anlatacam süyle Memet sizi dinliyorum bak kardeş sizden ayrılalı neler oldu ne oldu Memet benim en büyük oğlan onbir yaşını buldu çocuklar büyüyor ee Memet büyüsün büyürse senin için daha eyi olur okurlarokulu bitirirler sizin yükünüz hafifler ne okuma be benim çocuğum nasıl okusun okumak için para yok — zaten çocuğun iki tanesi öldü neden öldü Memet aç kaldılarda ondan öldü neçin ekmek vermediin mi Memet ne vememesi be yirmi lira mısırın bir şini onuda bulamıyoruz bulursak elimizden hükümet alıyor ve virmesek jandarma eve geliyor düverek alıyor. Birde yol parası diye mapusa atıyolar ama yapsınlar bakalım şimdi bir parti varmış bizim köyde gelecek onlar geldiler mi bu hükümeti onlara şikâyet edecem Memet sen kimi kim şikâyet ediyorsun kardeş, onlar hep aynı sınıfın adamı yok kardeş gine beni kızdırıyursun ne sebep varda kızacaksın Memet - sen beni o partiden sovtuyorsun pekeyi Memet o parti nasıl bir parti adı ne o partinin süyleyim kardeş o, partinin adı demkurat parti diyurlar o partinin başındaki adam kimimiş Memet - başında Mendires diye birisi varımış pekeyi Mehmet Mendiresin kimliğini biliyormusun ne bileyim ben onun nasıl bir adam olduğunu - Memet öyleyse ben sana süyleyimde dinle pekeyi dinliyorum - Mendires denen o adam şimdiki bu hükümetin Aydın mepusuydu aynı bu hükümetin adamı - gel gardaş sen o partiye kapılma daha çocuğuna fenalık yapmış olursun öyleyse ben reyimi hangisine vereyim Memet sen hiç birine reyini verme sen senin köyünden senin gibi köylüyü hükümetin başına getir hayır getiremem o zaman komonis oluyormuşsun kim süyledi. Memet sana bunu o partinin adamları yalan söylüyorlar Memet pek eyi yalan olduğuna nasıl inanyım bak Memet Atatürk ölmeden parti varmıydı - vay be desene beni kandırıyordu bu adamlar - işde Memet bizim dedelerimizinen birlikde çalışan ve onlara kumandanlık yapan Mustafa Kemal, o pasişahın devletini dürmüş bizim köylümüzün kurtulmasını sağlamış gel-Mehmet biz Atamızın yolunu bulalım ona lâyık olalım, Memet.

Hasan FİL?Z

Teknik Boya işçilerinin direniş;

Teknik boya işçilerinin Grevi yürüyor. Ama nasıl yürüdüğünü kimse bilmiyor. Teknik-Boyadaki Grev birinci ayını dolduruyor. Ama nasıl dolduruyor? Biz söyliyelim: Gerçekten işçiler son derece kötü şartlar altında mücadele veriyor. Yağan kar içinde bütün işçiler tam bir birlik halinde Grevi yürütüyorlar. İşçiler çadırlar içinde, soğuktan korunup direnişlerine devam ediyorlar. İşçiler ağızlarına zeytin-helva-ekmekten başka birşey koymamışlardır. İşçilerin içecek bir bardak sıcak çayı bile yoktur. İşçilerin evine günlerdir bir şey girmemiştir. İşçiler ev kiralarını verememişler, bakkala borçlarını ödeyememişlerdir. Hiç bir işçi ne çocuklarına, ne karısına bir şey alamamışdır. Bütün bu şartlar altında Teknik-Boya İşçileri bozulmamıştır. Her işçi dondurucu soğukta gelmiş, nöbetini tutmuşdur. Grev gözlücülüğü yapmıştır. Arkadaşlarını yalnız bırakmamıştır. Grev yerini terk etmemiştir. İşçiler birlik ve beraberlik içinde, işverene karşı mücadele veriyorlar. Bu mücadelede sendika (Hür-Mensucat Sen.) işçilere ancak 100 er lira dağıtabildi. Teknik Boya İşçileri Grev Komitesi, son yayınladığı bildiride de arkadaşlarının birliğini, dayanışmasını pekiştiriyor:

«İşçi arkadaş! Bugün bana yarın sana, bizi bizden daha iyi koruyacak kimse yoktur. Biz dayanışma içinde olursak her engeli yener düzlüğe çıkarız. Bugün mücadele yapmasını bilmeyenler, dayanışma göstermiyenler, yarın mutlu günler göremezler. Kendi tarihini kendin yaz. Kara günleri aydınlığa ulaştır. Grevdeki arkadaşlarını destekle, onlara yardımını ihmal etme işçinin işçiden yana olması şarttır... Grev Komitesi «Görüldüğü gibi Teknik Boya işçileri birlik ve dayanışma içindeler. Bu birlik, bu beraberlik devam ettikçe işçilerin sırtı yere gelmez; Daha çetin günlere hazır olur.

TEKNİK BOYA İŞÇİLERİNİN DİKKATİNE:

Geçen hafta sizlere «Sosyalist» gazetesi dağıtan bir arkadaşımızı 1. Şubeye almışlardı. Daha sonra serbest bırakmak zorunda kaldılar. Neden serbest bırakdılar? Onu açıklayalım: Birincisi «Sosyalist» gazetesi (gizli değil) açıkça yayınlanan bir gazetedir. Sosyalist gazetesini yayınlamakta Sosyalist olmakda suç değildir... Asıl suçu ve kanunsuzlukları işverenler yapar... Peki suç olmadığı halde polisler bizden ne isterler? Neden yakalarlar? onuda açıklayalım: Sosyalistler ve Sosyalist gazetesi memleketi İşçilerin ve emekçilerin idare etmesini ister. Onun için, işçileri: İKTİDARA getirmenin kavgasını yapar. İşverenler ve işveren devleti; Sosyalistlerin işçi arasına girmesini istemezler. Niye? «Çünkü işçileri uyandırırmışız.»

Kısacası: İşverenler ve polis şefleri, işçilerden, işçilerin uyanmasından, KORKUYORLAR. Onun için işçilerin arasına giren sosyalistlere «İşçilerin arasına girersen seni vururuz» diyorlar. KORKSUNLAR. Korktukları başlarına gelecek. Hiç bir şey işçilerin uyanmasını, gerçekleri öğrenmesini engelleyemiyecek. «Korku ölüme çare değildir.»

DÜNYADA NELER OLUYOR

Arap İsrail savaşı ateşkes uzatılacakmı

Arap — İsrail meselesi, son aylarda geldi, Mısır — İsrail meselesi olarak düğümlendi.

5 Şubat'ta sona eren ateşkesi Mısır 30 gün daha uzatma kararı alınca, gerek diğer Arap ülkelerinden, gerekse Filistin gerilla örgütlerinden gelen tepkiler kulak arkasına atıldı.

Şimdi 30 günlük sürenin sonuna gelmiş bulunuyoruz. Ondan sonra ne olacak? Gene bütün mesele Mısır'la İsrail arasında geçiyor. Çünkü, zaten Ürdün kralcığı Entelicens Servis'in eski maşasıdır.

Bu arada Mısır kademeli bir plân ortaya attı. Plâna göre, İsrail Süveyiş'in doğusundan bir miktar geri çekilirse, Mısır da 6 ay içinde kanalı açacak ve İsrail gemileri dahil, bütün gemilerin geçişine imkân verecekti.

Böylece Mısır, son 6 günlük savaşla tükürdüğünü, Rogers Planı gereğince yalamış oldu.

Bu şekilde atılacak ilk adımlardan sonra, nihaî bir çözüm için gerekli çalışmalar yapılacaktı.

Birleşik Milletler arabulucusu G. Jarring'e Mısır tarafından sunulan bu teklifler, daha sonra, Newsweek dergisinin Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat'la yapmış olduğu mülâkatta da tekrarlanıyordu.

Birkaç hafta sonra gene aynı dergide bu sefer İsrail Başbakanı Golda Meir ile yapılmış bir mülâkat yayınlandı. İsrail Başbakanı meseleyi başka gözle görüyordu. Konuşmasının hemen hemen her cümlesinde:

«güvenlik altına alınmış ve tanınmış» sınırlardan söz ediyor ve temelli barışa ancak Arap devletleriyle yapılacak yüz yüze müzakerelerle varılabileceğini söylüyordu.

Hatta, bir ara bu şekildeki müzakerelerin kısmen başlamış olduğunu da ağzından kaçırdı:

«Ürdün, (Şeria nehrinin) batı yakası için bizimle müzakere etmektedir, Suriye de Golan tepeleri için.» dedi.

Filistin gerillaları ve göçmenleri ile Ürdün ordusu zaten daha önce birbirine kırdırılmıştı. Sistemlice gerilla kırımı devam ediyor.

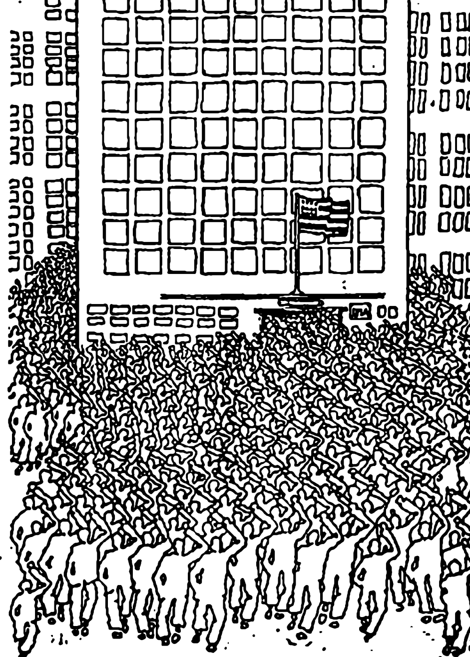
Böylece Arapların ezeli parçalılığında değişen bir şey yok. Karşılarında ise, Amerika'nın tüm desteğine sahip bir tek İsrail korkuluğu var.

Mısır statükonun devamından büyük zararlar görüyor. Süveyiş'in kapalı oluşu, her yıl yüz milyonlarca dolarlık gelir kaybına sebep olmaktadır. Ayrıca, ülkenin 7 de 1 i olan Sina yarımadası tamamen İsrail işgali altındadır. İşgal edilmiş topraklardan kaçanların sayısı 1 milyona yakındır. Bunları barındırmak, beslemek meselesi vardır.

Bütün bunlar Mısır'ı, büyük tâvizler pahasına da olsa, bir an önce barış yapmaya zorlamaktadır.

Ötede, İsrail'in statükonun devamından şikâyetçi olmasını gerektiren bir sebep yoktur. Yakındoğu'da büyük devletlerin, kendilerini karşı karşıya getirecek bir savaşı kolay kolay göze alamıyacaklarını da bilmektedir. O yüzden tutumu hep olumsuzdur.

Süresi sona eren ateş kesin uzatılması için ne yapılabilir? «Zevahiri kurtaracak bir formül» aranıyor. Herhalde bulunacak ve Mısır da bunu çâresiz kabul edecek.

YAHYA HAN PAKİSTANI

«Dost ve kardeş Pakistan» 20-25 yıllık ömrünün en kritik dönemini yaşamaktadır.

İkinci Emperyalist Evren Savaşından sonra sömürge imparatorluğu dağılmıya yüz tutan İngiltere, bu topraklardan çekilirken yerli halkı birbirine düşürüp parçalamayı, oradaki sermayesinin emniyeti ve uzun vaadeli hesapları için gerekli görmüştü. Hindistan bunun en tipik örneğidir.

«Kasap çengelindeki sığır» gibi, Hindu-Müslüman ayırdı kışkırtılarak Hindistan çeşitli parçalara bölündü. Bunların en büyüğü 27 parçalı (eyaletli) kıyma halinde Hindistan olarak bırakıldı.

Binlerce kilometre uzaklıktaki iki parça da birbirine teyellenerek Pakistan devleti kuruldu. Böylece, iki ucu birbirine bağlıyacak ana gövdeye düşman edilmiş acaip bir devlet doğdu. Doğu Pakistan ile Batı Pakistan arasında gerçi din beraberliği vardı. Fakat, bunun yanında bin bir sosyal ve ekonomik ayrılıklar da vardı.

Pakistan 15-20 ailenin tehakkümü altındadır ve bu tehakküm açıkça askerî diktatörlük altında sürdürülmektedir. Son olarak, U.S. Amerika uzmanlarının bize öğütledikleri gibi, bu tehakküme Demirel'inkine benzer bir «demokrasi» kılıfı geçirilmek istendi. Yeni bir Anayasa hazırlamak üzere seçimlere gidildi. Seçimleri Doğu Pakistan'da Avamî Partisi, Batı Pakistan'da ise Halk Partisi kazandı.

Doğu Pakistan nüfusça daha kalabalık. Ayrıca Pakistan'ın millî gelirinin daha büyük kısmını Doğu Pakistan sağlıyor. Buna karşılık halk sefalet içinde yaşamaktadır. Hatta, iktidardakiler halkı o kadar az düşünmektedirler ki, geçen yıl meydana gelen bir fırtınada ölenlerin sayısı bir milyona yaklaşmıştı. Oysa, benzeri ve hatta daha şiddetli fırtınaların ileri memleketlerde meydana getirdiği can kaybı, en çok, yüzlerle ifade edilebilir.

Bu durum Doğu Pakistan'da ayrılıkçı eğilimleri arttırmaktadır. Avami Partisi de, Doğu Pakistan'a muhtariyet sağlamak vaadiyle seçimlere girmiş ve kazanmıştı.

Seçilen meclisin 1 Martta toplanmasına birkaç gün kala, Batı Pakistan Halk Partisi lideri Butto, meclisi boykot edeceklerini açıkladı. Arkasından meşhur Yahya Han hükûmeti dağıttı ve meclisin açılışını erteledi.

Geri ülkelerde, uluslararası Finans - Kapital ile kaynaşmış gerici finans ve toprak ağalarının ve onların kuklası askerlerin, kediyle oynar gibi, halkla oynamasıdır bu.

Amerikan Parlâmentosunda patlayan bomba

BOMBALAR SADECE BİZDE PATLAMIYOR:

Geçenlerde Amerikan Kongre (parlamento) binasında patlayan bombanın yankıları devam etmektedir. Amerikan mâli oligarşisinin kuklası başkan Nixon olayın hemen akabinde bir demeç vererek Amerikan halkını birliğe davet etmiştir.

Polisin verdiği bilgiye göre infilâktan yarım saat önce birisi telefon ederek, Kongre binasında bomba patlayacağını ve bunun Laos'a karşı girişilen saldırıya misilleme olarak yapıldığını bildirmiştir. Hasar 300.000 dolar civarındadır.

CİA — FBİ TERTİBİ Mİ?

Uluslararası finans kapitalin merkezi durumundaki Amerikan metropolünün ABD'deki uşakları olayı bir karşı-propaganda meselesi yapmışlar, ve içte kamu oyunu uzun uzun meşgul etmişlerdir. Bu durum, patlamanın bir polis tertibi (CİA-FBİ kombinazonu) olabileceği kanısını uyandırmaktadır. Amaç, ABD zulmünü halk nezdinde bir miktar olsun unutturmak ve statükocu Amerikalıları, gelişen radikal hareket karşısında bilemek olabilir.

Finans oligarşinin faşizmi yoğunlaştırdığı ve bir faşist polis devleti yarattığı Amerika'daki bu olay, bir zamanlar Alman finans kapitalinin faşist uşağı Hitler'in Reicshtag yangınını çağrıştırmaktadır. Kongre binasının çok sıkı kontrol altında tutuluyor olması ve patlamadan önce yapılan «ihbar» bu kanıları kuvvetlendirmiştir... «İhbar» binanın boşaltılmasını sağlayarak can kaybını önlediği için dikkat çekicidir. Ayrıca 300.000 dolarlık bir hasar yapacak kadar büyük miktardaki patlayıcı maddenin o kadar sıkı bir uzman sivil polis kordununu nasıl aştığı sorulabilir...

AMERİKAN RADİKALLERİ YAPTIYSA...

Bütün bunları söylemek olayın bir polis tertibi olduğunu kanıtlamağa yetmez. İnfilâk Amerikan radikalleri tarafından da düzenlenmiş olabilir. Böyle bir durumda, emperyalistler olayı kendi leyhlerine kullanmak isterler. Fakat bu demek değildir ki Amerikan Kongresine bomba koymak mutlaka finans-kapitalin işine yarar. Şimdilik sınıf bilincinden kopuk olarak gelişen Amerikan radikalizmi eğer kongre binasına bomba koyacak kadar iyi bir örgütlenmeyi başarabilmişse, bu, şüphesiz ki sevindiricidir.

BOMBA, DÜNYA DEVRİM SAVAŞINA YARAMIŞTIR

Ayrıca infilak, şartlandırılmış Amerikan halkı üzerinde radikallerin aleyhine bir propaganda unsuru olarak kullanılsa bile, olayın dünya ölçüsündeki yankıları ABD'nin zaten sıfıra müncer olmuş burjuva prestijine indirilmiş yeni bir darbedir.

Bomba eğer Amerikan polisi tarafından konduysa, hesaplar kısa vadeli ve içe dönüktür. Amerikan emperyalistleri ülke içinde anti-radikal bir propaganda için bu işi yaptılarsa, olayın dünya çapında kendilerinin aleyhine bir propaganda olabileceğini hesaplamadılar ya da bunu önemsemediler demektir. Oysa, şu anda dünya halklarının emperyalizme karşı verdiği mücadele, Amerikan halkına yapılan emperyalist propagandayı önemsetmeyecek kadar büyük boyutlardadır. Patlayan bomba bir zamanların barış, demokrasi ve özgürlük şampiyonu, sahtekâr ABD'nin maskeli suratına inmiş bir tokat olarak dünya halklarına yansımıştır.

ABD EMPERYALİSTLERİ BU BATAKTAN KURTULAMAYACAKLARDIR

Dünya devrimcileri ve onların öncülük ettiği halk yığınları, olayı ister polis tertibi, isterse bir radikal girişimi olarak yorumlasınlar, son tahlilde varılacak yargı Amerikan finans oligarşisi emrindeki faşist polis devletinin ve emperyalist orduların şaşkınlık içinde oldukları ve her gün biraz daha batağa gömüldükleridir.

BİR BOMBA Kİ...

- Kongre'de patlayan bomba, gerçekte Wall Street oligarklarının tepesinde patlayacak bombaların yeni bir habercisidir.
- Kongre'de patlayan bomba emperyalist uşakların suratında patlayan yeni bir şamardır.
- Kongre'de patlayan bomba tutucu Amerikan halkını kısa bir süre kızdırsa bile, dünya devrimci mücadelesinin lehine kaydedilecek bir propaganda bombası olmuştur.
- Kongrede patlayan bomba, gerici parlamentarizmi uygulayan şiş göbekli finans kapital uşakları ordusunun Washington'daki elebaşlarının, yani

(Devamı 5. Sayfada)

Amerikan askerleri vahşet saçıyor

17 AMERİKAN ASKERİ 2 ALMAN KIZINA TECAVÜZ ETTİ

Almanya'da Nurenberg yakınında 16 ve 20 yaşlarındaki iki Alman kızı 17 Amerikan askeri tarafından tecavüze uğramışlardır.

Genç kızlar geceleyin evlerine dönmek için tren istasyonuna giderlerken önlerinde bir Amerikan askerî otobüsü durmuş ve şoför onları istasyona götürebileceğini söylemiştir. Amerikan ordusuna ait resmî otobüse binen kızlara, arkada gizlenmiş Amerikalı erler ansızın saldırmışlardır.

Kızların elbiselerini parçalayan 17 Amerikan askeri her iki kıza da sıray la tecavüz ettikten sonra, onları perişan vaziyette ıssız bir yerde otobüsten atmışlardır.

AMERİKAN ORDUSU HER YERDE VAHŞET SAÇIYOR:

Dünya halklarının emperyalizme ve ortaklarına karşı verdiği kurtuluş mücadelelerini bastırmakla görevli faşist Amerikan ordusu nereye gittiyse, beraberinde zulüm, istibdat ve vahşet götürmektedir. Çinhindi'nde Amerikalıların giriştiği insanlık dışı dehşet yıllardır bütün dünyanın gözleri önündedir. Amerikan ordusu, gittiği her yerde halkın nefretini üzerine çekmekte ve aşşağılık cürümler işlemektedir.

Amerikan deniz filoları nereye gitse, o ülkede anti-amerikan gösteriler şiddetlenmektedir. Amerikalılar bulundukları ülkelerde kısa zamanda tecrit edilmekte ve sokakta dolaşamaz duruma girmektedirler.

YENİ SS KITALARI: AMERİKAN ORDUSU

- Amerikan ordusu insanlık tarihinde kapkara bir hayalet olarak kalacaktır.

— Amerikan ordusu bütün dünya halklarının nefret ve lânetini üstünde toplamaktadır, toplayacaktır.

- Amerikan ordusu, Hitler'in SS ordusunun vahşetini tekrarlayan insanlık düşmanı bir gürûhtur.

— Amerikan ordusu genç kızların, kadınların, hatta çocuk ve yaşlıların ırzına geçen, en hunharca cinayetleri işleyen, mazlum dünya halklarını ezen, akla hayale gel-

(Devamı 5. Sayfada)

Amarikan emperyalizmi günah çıkarıyor

Güney Vietnamlı sivil kadın ve çocukları öldürmekten sanık bir Amerikan teğmeni, yargılanıyor. Hem de Amerikan Askeri Mahkemesinde. Amerikan emperyalizmi savaş kurallarını hiçe sayarak öldürdüğü kadın ve çocukların hesabını teğmenden sorarak kendi günahından arınmaya çalışıyor.

Oysa bu savaşta, teğmen dar kafasının paniğe kapılmasıyle kadınları, çocukları öldürmüştür. Emperyalizm ona kimi bulursan «imha et» demişti. Teğmen bu emrin, paralı uygulayıcısı olmuştu. Gerçekte o da bu insanlık dışı savaşın zavallı bir kurbanıdır. Teğmen «imha»nın şekli beğenilmediği için yargılanıyor.

Mahkeme devam ederken, Amerikan bombardıman uçakları Vietnam halkının tepesine bomba yağdırıyor. Esrarkeş Amerikan pilotları mazlum dünya halklarının üzerine bombalar yağdırmıya devam ediyor. Onlar da yargılanan teğmen gibi «emir» aldılar. Ama teğmene göre şanslıdırlar. Kurbanlarını görmiyecekler. Amerikan Para babalarına sorarız. Suç masum insanları öldürmekmidir, yoksa öldürme biçimimidir?

Halkımızın Ortak derdi !

Devletin resmi rakamlarına göre, bugün yurdumuzda 7,5 milyon gizli 2,5 milyon açık işsiz var. Son Haziran ayından bu yana yalnız İstanbul'da işinden atılan 7 binin üstünde işçi var. Fabrikalar her gün işçi çıkarmaya devam ediyor. İşsizler ordusu çığ gibi büyüyor. Çalışan yığınlar da işten çıkarılma korkusu ile yıl dırılmaya çalışılıyor.

İşçi Bulma Kurumunun önündeki kuyruklar uzadıkca uzuyor. Fabrika kapılarında işsizlerden geçilmiyor. Yalnız yurt dışına gitmek için 600 bin işçi sıra bekliyor. Yurt dışında gümrük kapılarında iş arayan Türkler aranıyor. Bulunan kaçak işçiler memleketine geri gönderiliyor. Bu durumda olan işsizimiz 40 binin üzerinde.

Türkiyede iş mahkemeleri var. İŞ KANUNU yoktur. 931 sayılı iş kanunu da anayasaya aykırı bulunarak iptal edildi. 6 ay içinde T.B.M. Meclisinden yeni kanun çıkıncaya kadar, eski kanun uygulanacaktır. Aradan 10 ay geçti Meclisten yeni bir kanun çıkmadı. Çıkacağı da yok.

Patronla işçiler arasındaki ihbar, kıdem, tazminatları, fazla çalışma ücretleri, hafta tatilleri, genel tatil, yıllık (ücretli) izin v.b. hep, İŞ KANUNU ile şekillenmiştir. Toplu sözleşmelerde ki boşluklar, iş kanunu ile doldurulur.

Toplu sözleşme imzalanmıyan yerlerde, toptan iş kanunu yürürlüktedir. Patron ve işçi anlaşmazlıkları, bu kanunla çözümlenir. Şimdi iş kanununu olmadığına göre, işçiler haklarını patrondan nasıl istiyecekler.

Kanun olmadığına göre hakimlerin de eli kolu bağlıdır. Patron bu durumdan yararlanarak hoşlanmadığı işçiyi rahatlıkla kovabilir. Eğer işçi: Hakkımı arayacağım, derse, cevap; Git Marko Paşaya şikayet et.

B.M. Meclisi on aydan beri iş kanununu hazırlamamıştır. Ama meclisin bahçesine cami yaptırtmak üstüne kanun çıkarmıştır.

İşsizlik her işçinin başlıca günlük derdi haline gelmiştir.

Bir atölyeye yahut bir fabrikaya birçok makina girdimi birçok işçiye yol göründüğünün işaretidir. (100 kişinin işini bir kişiye gördürme). Böylece makine sanayiinin ekonomik baskısı İŞSİZLİĞİ doğuruyor. (EKONOMİK BASKI).

Böylece büyük sermayecilerin altta ekonomik baskısı İŞSİZLİĞİ doğururken üstte de siyasete el koymasından POLİTİK BASKI doğmuştur. Siyaset kaldıracını eline geçiren büyük sermayeciler maliye (VERGİ — GÜMRÜK) mekanizmasıyle makinanın bereketini halka koklatmamak yollarını bulmakta gecikmemişlerdir. Makinanın bereketi büyük sermayecilerin kasasına akmakla PAHALILIK yaratılmıştır. Her gün de yaratılmaktadır.

Bolluk içinde yokluk buna derler. Böylece işsizlik pahallılığı ve pahallılık işsizliği takip ederek her ikisi rezil çember olup çığ gibi büyüyor. Bütün nimetler patronlara, zenginlere bütün ~~kasa~~ ler yoksulluklar çalışan insanlara yükleniyor

CİA Sosyalizmi Tarih Kalpazanları

(Baştarafı 1. Sayfada)

lanışıdır. Buna öyle İçerlemişler ki, her kızdıklarına akrep kuyrukları ile sokmıya çalıştıkları, o yaman «Revizyonizm» lerini nasıl kullanacaklarını bilemiyorlar. Şöyle «bilgincil» sözler kekeliyorlar:

«Kıvılcımlı'nın tahlilinde, Tarih içinde Toplumun geçirdiği sarsıntılar, bir ileri aşamaya atılıştan hep kulak arkası edilmektedir.»

«Eş mânâ?» Ne demek istedikleri anlaşıldı mı? Yüksek öğretimde bu denli «kara cümlesi eksiklik» olmamalı. Belki bir kaleme alış veya düzeltim yanlışıdır. Geçelim. Asıl okuyacak olana Tarih Tezi'nden iki fâre yakalayıp sunuyorlar:

1 — Osmanlılığın «Kuruluş» problemi;

2 — O problem yüzünden tarihi «Dümdüz», «Metafizik» görüş..

Ak-Aydınlıkçı Sosyalizm arslanları, bu iki iddialarını tutturabilmek için «dümdüz» yalanlar uydurup, hiç bir metn vermeksizin inanılmaz «canbazlıklara» girişiyorlar. Sırasıyla görelim.

Osmanlılık üzerinde, Tarih Tezi'nin açık metinleri yerine, Cici Sosyalizmin şu iki makyajlı genelev sermayesi müşteriye sunuluyor:

«Kıvılcımlı, Osmanlı Devletinin kabile demokrasisi gelenek ve göreneklerı üzerine kurulduğunu söylüyor. Tam tersine, Osmanlı Devletinin kurulması kabile demokrasisinin yıkılması ve yerini feodal bir Devletin alması olayıdır.»

Kıvılcımlı'nın böyle bir cümlesi yok. Cici Sosyalizm Beğiciklerinin «bilimsel» kafacıkları öyle yakıştırmış. Sonra dönüp o bayağı yakıştırma üzerine Kıvılcımlı'yı arkadan vuracaklar. Böyle uydurma lâfla adam kandırmak arslanlık değil, Sosyalizm kediliği bile değil, tam müflis küçükburjuva kalpazanlığını ve burjuva düşünce vurgunculuğunu maskeliyen Sosyalizm çakallığıdır. Nasıl mı? Belirtelim.

METAFİZİK KAŞIĞI İLE SKOLASTİK PİSLİĞİ YEYİŞ

Tarih Tezi, Osmanlılığın, kabile demokrasisi «üzerine» değil, kabile demokrasisinden kaynak almış vurucu güç «tarafından» kurulduğunu görür. Osmanlılık kabile demokrasisi «üzerine kuruldu» denilirse: Osmanlılık yaşadıkça, hep kabile demokrasisi üzerine dayandı, demek olur ki, gerçeğe aykırı düşülür. Çünkü(«Osmanlı Devleti kurul» dukça elbet «kabile demokrasisi yıkılmış» tır.

Kabile demokrasisi: hem kendisi yıkılıyor, hem Devleti kuruyor, bu nasıl olur? denecek. Bu «çelişkidir» denecek. Tamam: biz de onu... söylüyoruz. Eğer bu söylediğimiz, kendi aklımızdan uydurulmuş bir çelişki olsaydı: elbet «saçma» olurdu. Ne var ki, Osmanlı Tarihinin som gerçekliği o çelişkinin zenbereği ile kurulmuştur. Yâni, İslâm ve Bizans derebeğilik Devletlerini yıkan da, Osmanlı Devletini kuran da aynı zamanda, aynı İlkel Sosyalizm ilişkilerini yaşatan «Kabile Demokrasisi» nin İlk Osmanlı İlb'lerine (Gaazilerine, Şövalye'lerine) verdiği güçtür.

İlk Osmanlılar Bizans Tekfurları, yahut Selçuk Sultanları gibi Derebeğileşmiş bulunsa idiler, fethettikleri yerlerde Dirlik Düzeni denilen köklü Toprak Reformunu ve Tarihsel Devrimi yapamazlardı. O zaman Toprak köleliğinden «Çiftçi» durumuna geçmek istiyen ezik köylüve halk yığınlarınca kucak açılarak karşılanmazlardı. Dolayısı ile Osmanlı Fütuhatı, saman alevi gibi, üç kıtayı çarça buk saramazdı. Osmanlı Devleti 600 yıl yaşıyamazdı. Bütün o zincirleme Tarih olayları en kör gözün bile görmezlikten gelemiyeceği gerçekliklerdir. Hacıağa yahut Finans-Kapital veletlerinin paşa keyiflerince uyduracakları Sosyalizm kalpazanlığı ile görmezlikten gelinemezdi.

Buna karşılık, o Tarihsel Devrim prosesinin vurucu gücü olan İlkel Sosyalizm (Ak-Aydınlık Beğciklerinin sevdikleri deyimle: «Kabile demokrasisi») Osmanlı Devletini kurarken, kendi Kan Örgütlerinin yıkılışını getirmedi mi? Getirdi. Devleti kuran güç yıkılır. Bu canlı, gerçek çelişkiyi namusluca kavramak için, üç buçuk skolastik kürsü döküntüsü Cici Sosyalistin üç buçuk yılda «Diyalektik Maddeciliği» ezberleyip metafizik beyinsizliğe soy suzlaştırması yetmez. Diyalektik, ezberlenecek bir CİA Sosyalizminin dogma'sı değildir. Tarih içinde canını dişine takıp dövüşenlerin, adım adım uygulayanbileceklerı bir metot ve mantık işidir.

SOSYALİZM ÇAKALLARININ VAKIFA PEVLEMELERİ

Cici Sosyalizm çakalları, onları belki adam olur lar sanmış olan Türkiye İşçi Sınıfı Savaşçılarının ayak izlerini koklıya koklıya «pev» lemekle, bozgunculuk yaratabileceklerini mi umuyorlar? Boşuna çaba. Onu, kendilerinden çok daha aktif ve me... küçükburjuva şarlatan Devrim yobazları ... Osmanlı Tarihi, öyle Marksizm Softalığının tekerleme...

«Kabile Demokrasisinin yıkılması ve yerini Feodal Devletin alması» biçiminde olmadı. Bu, eski sapık sosyalizm şarlatanlığı Tortkızının, aşırı ve keskin «Permanan Devrim» gevezeliği ile Leniniz... mi mat etmiye kalkışmış yenik formülünü Tarih alanına yakıştırıvermek olurdu. Tortskizm de, onmaz maskara küçükburjuva beyinsizliği ile, Tarihin basamaklarını «düz» ve «yalınkat edebiyat man tığı ile atlamak için şöyle demişti:

«Çarlığın yıkılması ve yerini Proletarya Devletinin alması!»

Bu formül, sürü sürü zıpçıktı aydın sosyalistin ve gizli açık provakatörün ağzının suyunu akıtmış, suyu bulandırmıştı. Tarih öyle yürümedi Çar lık yıkıldı. Onun yerine Burjuva İktidarı Kerenski'leri kullandı. Sonra onu İşçi-Köylü İktidarı kovaladı. Proletarya Demokrasisi gene köylü yığınlarıyla Sosyalizme geçişi sağladı.

Tarih ileriye gidiş gibi geriye gidişinde de, Hangi basamakları aştı ise, onları olmamış saymak neyi değiştirir? Osmanlı Tarihi, «Kabile Demokrasisi» yıkılır yıkılmaz «Feodal bir Devlet» biçimine girmedi. Tarihin belirli çağı üzerinde yapılmış bir kesitle, Tarihin bütün gelişimi üzerine genelleme yargı yürütmek: 19. cu yüzyıl ortalarına dek az çok mâzur görülebilecek burjuva metafizik mantığını ve metodunu kullanmak demektir.

Ak-Aydınlıkçı Beğcikler, kendilerine sakınma ları için, kaç yol açıklama yaptığımız bir çukura düştüler. Burjuva profesörlerinin sempozyumundaki metafizik «Osmanlı Feodalitesi» tekerlemelerini sözde bize gönderip eleştirimizi alacaklar ve hepsini birden basacaklardı. Bir daha sözlerinde durmadılar. Burjuva Tarih tezini mal bulmuş mağribi gibi yayınladılar. Şimdi düştükleri Skolastikle, kendi kafalarını da çorba ederek cezalandırdılar.

Söz konusu Tarih Tezi, Osmanlı Toplumunun Toprak temelinde Derebeğileşmeyi azıttıran Kesim (Mukataa) düzeninden önce, ilk yüzyıl boyu sürmüş, ikinci yüzyıla doğru Mehmet Fâtih olmadan yeni bir dirilişe uğratılmış bir Dirlik Düzeni yaşandığını açıklamıştır. Ak-Aydınlıkçı Cici Beğcikler o yüzyıl boyu, yaşanmış ve «Miri Toprak» rejimiyle tâ Tanzimat'a dek kalıntılarını zaman zaman teptir mış bulunan Dirlik Düzeni'ni niçin atlıyorlar? Akıl larınca Tarih Tezi'ni yalan dolanla çürütmek için.

(Devamı gelecek sayıda)

Amerikan askerleri vahşet saçıyor

(Baştarafı 1. sayfada)

mez işkenceleri, cinayetleri, katliamları işleyen, çocukları ve ihtiyarları bile sadistçe öldüren bir gangester şebekesidir.

DÜNYA HALKLARI KUDUZ İT SÜRÜLERİNİ BOĞAZLAYACAKTIR:

● Amerikan orsusu, ağzından napalmli, radyoaktiviteli salyalar saçan kuduz it sürüleri ha linde oraya buraya saldırmaktadır.

— Mazlum dünya halk larının elleri Amerikan emperyalistlerinin ve on ların ortaklarının, uşaklarının, polislerinin, ordu larının boğazına sarılmış tır.

● Azgın kesin-devrim sürüleri boyunlarını halk ların, devrimcilerin çelik ellerinden kurtaramayacaklardır.

— Emperyalizm canavarının boğazını sıkan çember boyuna daralmak tadır.

CiA Sosyalizmi nasıl yapılır?

Baştarafı 1. sayfada

giriştiren tepkiyi aceleleştirdi.

İt ürüdü, Kervan yürüdü. İşçi Sınıfı Partisi, ajan köpekleri Rusya'da da zararsızlaştırdı.

4 — Türkiye'nin «POP» ları

İşçi Sınıfı Partisine karşı Türkiye burjuvazisi Çar Üstâdından ve uluslararası Finans - Kapital Efendilerinden hiç aşağı kalmamak için sürekli idmanlar yapmıştır.

Türkiye'nin Modern Tarihini azıcık yaşıyanlar ve bilenler, Mütareke yıllarında yabancı Emperyalist ajanlarının ve yerli burjuvazinin hangi «İştirâkiyyun» (Komünizm) ajanlarını nasıl piyasaya sürdüklerini hatırlarlar. Bunların başlıca görevleri: Türkiye'de gerçekten bir İşçi Sınıfı Partisi'nin doğuşunu önlemek, baltalamaktı. Bunu yapamayınca: ya herkesten daha önce davranmış görünerek bir «Sosyalist Parti», hattâ Komünist Parti» kurmıya girişmek yolunu tuttular; yahut İşçi Sınıfı Partisi içine sızarak, orada keskin «Sosyalizm» hatta «Komünizm» formülleriyle, elçabukluğu mârifet, hokkabazlık yolundan provokasyonlar ve mız çıkarmak görevini en «Elimsel», yahut en inadına «Devrimci» perdesi altında yerine getirmeye koyuldular.

Türkiye'nin karanlık ve nankör Sınıflar Savaşında ne aşamalar geçirilmedi? Yaşıyanlar bir gün ayrıntılarıyla açıklıyacaklardır. İşçi Sınıfı için ve çeşitli işyerlerinde uzun yıllar gizli polisin kurduğu «Komünist Hücre»leri işletildi. Bu polis Komünistleri, uluslararası Emperyalist casuslarla ve ajanlarla da elele vererek, foyaları ortaya çıkıncıya dek: «Üçüncü Enternasyonal» adına, foyaları sırıtınca: «Üçbuçukuncu Enternasyonal» adına tahrikât, propaganda, teşkilât yaptılar.

Öylesi günler oldu ki, pek aşırı Polis Marksist-Komünistlerinin İşçi Sınıfı ve Halk yığını içine yaydıkları ateşli «Komünist Beyannamesleri» nin ve «Komünist Dergileri»nin hesabı, gerçek İşçi Sınıfı Devrimcilerinden sorulmadı. Elebaşıları azılı «Polis komünistlerinden» olan boylu boyunca sözde: «Komünist Teşkilâtları»nın gürültülü sözde: «Komünist Tevkifatları» yapıldı. Sonra, bu yaman «Komünist Tevkifatları»nın arslan ajanlar, mâsum işçilere birlikte, Polis Birinci Şubesinde epey «Müthiş» sorgu sivalden geçirilip, bir karanlık saatte, Polis Müdürlüğünün arka kapısından: «Defolun!» diye sokağa (İşçi Sınıfı içinde) fırlatıldılar.

İt ürüdü, Kervan yürüdü.

Türkiye İşçi Sınıfının Partisi, hep «lleriye kaçan» ajan köpekleri, sık sık zararsızlaştırdı.

5 — Provokasyon Amacı : İşçi Sınıfını Partisiz Bırakmak

Bu kısa açıklama bize neyi belli ediyor? Şunu: Kışkırtıcı ajan köpeklerin İşçi Sınıfına saldırışları her zaman, sınıfın en bilinçli, en fedakâr, en yiğit öncülerinin örgütlendiği İşçi Sınıfı Partisine karşı olur. Ağzıyla kuş tutsa, Partisiz bir Sınıf her zaman torbada kekliktir. Yapılan saldırı Parti ortada görünmüyorsa: İşçi Sınıfı Parti'sinin olamıyacağı, hiç değilse «henüz zamanı gelmediği yâvesini işler. Parti, bu havlayışları kısa kesmek için yeni aşamasına davrandı mı, «herkesten önce bir provokasyon örgütü öne sürmiye girişir.

Sosyalizm düşmanları için başka her şey mübahtır: «Solculuk» ta, «Sosyalistlik»te, «Komünistlik»te en aşırıca ajitasyon ve propaganda edilebilir. Yeter ki İşçi Sınıfı Partisi doğmasın. Çelik çekirdeksiz «Sosyalizm»ler, nasıl olsa örgütlü gericilik tarafından bozguna uğratılır. Burjuvazi bilinçli ve örgütlüdür ya...

6 — Minarenin Kılıfı ve Sıçan Aklı

Kendilerini ilkin 50 yıl önce çıkmış ilk Aydınlık dergisinin oldu bittiyle «mirnasçısı» pozunda gösterebilecekleri umanı «neydikleri belirsiz» kişiler, düşüncemizi ve yazımızı almak için bize çok alçak gönüllüce başvurdulardı. Kendilerine: Yayının ancak Örgüt için bir duvarcı sicimi olabileceğini anlattık. O şartla yazı verdik.

Onlar çok geçmeden açıkgözlüğe başladılar: yazdıklarımızda yeni bir öneri görünce, çıkacak dergide o öneri yerine, aynı düşünceyi sulandırarak, il kin «kendi buluşları» imiş gibi öne sürdüler. Bir iki sayı sonra yayınlanan yazılarımızın acık okurlara, o keskin sosyalistlerin «buluşlarını» taklit eden bir geç kalmış düşünce imiş gibi sunuldu. «Proleter sosyalizmi» ile «Burjuva Sosyalizmi» deyimlerimizin başına getirilenler gibi... kalpazanlık mıydı bu, yoksa toyca kurnazlık mı?

Biz, tükenmez iyi dileğimizle, o turfanda «Sosyalist» beğciklerin, Tüfeci Bezirgân artığı küçük burjuvacıklarına verdik. Düzelirler umudu ile görmezlikten geldik. Oysa onlar atı alınca Üsküdar'ı geçecek harâmiliktiyimişler. Sosyalist Ortamda «Bilimsel» logorre'lerini (söz ishallerini) akıllarınca geçer akça kılar kılmaz asıl içyüzlerini açığa vurdular. Türkiye'de: «İşçi Sınıfı Parti'nin Objektif ve Sübjektif Şartlarının yetersiz olduğu» iddiasına sıçradılar.

O zaman aldı bizi bir düşünce. «Karaman'ın koyunu, sonradan çıkmıştı oyunu!» Tıpkı Polis ajanlarının İşçi Sınıfı Partisini baltalama taktiklerine pek benziyordu bu «Şartların yetersizliği Teorisi». Ne yapıyorsunuz deyince, yetersizlik yazısını kendi dergilerindeki «Özgürlüğe» atfettiler. Ama, yalanlamadılar da. Minareyi çalanlar, kılıfını hazırlamışlar demekti. Sıçan tırtıkçılığı ile vakit kazanacaklardı. Hele boylarım gösterirsinerdi.

7 — Suçüstü Yakalanış

Sonradan Ak-Aydınlıkçı olacaklar, meşru savunma durumuna itilmiş arkadaşlarının eylemlerini «Anarşistlik» ilân etmekte, bezirgân Parti liderleriyle aynı zamana ve aynı kaba yellendiler. O yüzden Eylemciler ile «Sosyalizmin Bilimi» ni yazar geçinenler arasında çıngar koptu. Ak-Aydınlıkçı'lar kendilerini: Proleteler Devrimci ilân eder etmez, ansızın herkesten daha «Keskin Sosyalist» görünmenin yolunu «Mao-Mao» culukta buldular. Ve dün «eleştirdikleri Eylemcilerin «Silâhlı Halk Savaşı» parolasını şiddetle (ama kaloriferli apartmanlarında) döktürdüler: Onlar mı Eylem düşmanı?

Az önceki «Bilimsel» perhizlerini, şimdi Mao-Mao'culuk turşusu ile kesikince bozmuşlardı. «Tarihsel Maddecilik yayınlarının 3 son kitabı çıkınca, Tatar ağaları geç kaldıklarını anladılar. Bu yol «İşçi Sınıfı Partisini herkesten önce kendilerinin girişiminde kurmak sevdasıyla «Sosyalist Kurultay» çağrısına ılgar ettiler. Ve bir yol daha metriorama sâdık kaldılar: kaç yıl önce «Sosyalist» gazetesinde çıkmış «Sosyalistler Konferansı» çağrısını ağızlarında, hiç anmaksızın, soysuzlaştırma çabasına daldılar.

Yaşları benzemesin, Dünya'da ve Türkiye'de İşçi Sınıfı Partisi'ni önce baltalama, sonra ele geçirme yolundaki casus taktiği ve provokasyonu ile ilyce paralele düştüklerini, ve «Cesaret arz ederken, sırtaklerini söyledikleri» anlamadılar. Suçüstü yakalandılar.

Parolamız: Proletarya Partisi

Baştarafı 1. sayfada

gerilla mücadelesinin zamanla bir Halk Savaşı'na dönüşeceği, o fokonun ise bu süre içinde oluşacak Halk Ordusu'nun çekirdeği olduğu yer yer taktikleştirildi hatta Teorileştirildi.

Regis Debray tarafından ortaya atılan bu tezin partiteki geçersizliği kimi uygulamalardan son ra bizzat Debray tarafından teslim edildi.

Şehir Gerillası Geçmiş te örnekleri görülen ve çoğunlukla kentlerde çalışan yeraltı direnme örgütlerinin çalışma biçim lerinin günümüzde aldığı yeni biçimdir. Özellikle Lâtin Amerikada, foko tarzında yürütülen kır gerillası başarıya ulaşmayınca, gerillaların çalış malarını kırlardan şehirle re kaydırmışlardır. Ve bu yoldan geçerek, silâhlı propagandayı yürüterek, Halk Savaşına ulaşmak amacını gütmektedir ler.

Biliyoruz ki, Lenin'in devrimci teoriye en büyük katkılarından biri Parti konusudur. Bu nedenle, Leninist bir biçim de örgütlenmemiş, işçi sınıfının içine derin kökler salarak, gerçekten de işçi sınıfının yüksek çıkar larını demokratik merke ziyetçi bir işleyişle temsil eden bir önder örgüt olmadan gerillacı her mücadele, işçi sınıfından uzak ve ayrı kalabilir. Kitle içinde propaganda çalışmasının silâhlı yolla yapılıp yapılmayacağına, yapılacaksa bunun zama nına alt kararı da ancak böyle bir parti koordine edebilir.

Babil artığı tefeci-bezir gan zümreden küçük bur juvaziye sızan sayısız has talıklar sol kamp içinde yıllardır kendini göster mektedir.

Solda kışkırtılan keşme keş, birçok yiğit genci bu yola sürüklemiştir. Bu arkadaşlar, başka ülkeler de izlenen yolları uygula mak yoluna gitmişlerdir. Bugüne dek birçok reviz yonist ve kariyerist sos yalizm bezirgânı tarafın aldatılan gençlerden bir kısmı çıkar yol olarak si lâhlı propagandayı seçmişlerdir. Bu nedenle, girişilen bu tutumun sosyal nedeni Finans - Kapital ve Hacıağa zorbalığı ise, po litik nedeni ve suçluları sözkonusu kariyerist - oportünist, kaşarlanmış klikler dir. Ayrıca «hemen silâhlı mücadele» çığlıkları atan veya bu eylemleri şak şak tutan ne idüğü belirsiz salon sosyalistleri de gençlerin devrimci heyecanını sömürmektedirler.

İçinde bulunduğumuz kargaşada böyle durumlar olacaktır. Ayrıca CİA da şu ya da bu şekilde bu veya benzeri durumla rı teşvik edecektir.

İşçi sınıfının devrimci lerine düşen görev nedir? T.İ.P. yönetici oportüniz mine, şu ya da bur evizyo nist - kariyerist kliğe ba karak, küçük burjuva dal kavukluğundan midesi bu lunan gençliği herşeyden önce anlamaktır. Ondan sonra serin kanlıca mark sist-leninist yol gerçek leştirmek görevimizdir. Marksist - leninist yol iş çi sınıfı içinde yşerip, mü yüyecek, güçlenecek sapmasız alternatiftir. İşçi sınıfı sosyalizmi, bütün halk yığmalarının Modern enderi olan işçi sınıfına dayanabildiği ölçüde tutarlı ve güçlü olur.

Proletarya devrimcileri, sağlı, sollu sapmalara kar şı, gerçek alternatifi, ya ni marksist - leninist yo lu yaratabildiği ölçüde başarı kazanır.

Bu başarının birinci şartı ise, çelik disiplinli PROLETARYA PARTİSİ'ni yeni aşamada reorganize etmek yüni geçmişin kazançlarını geliştirerek yeniden örgütlenmektir.

SOSYALİST

Türkiye köyü ve Sosyalizm

(Baştarafı 3. sayfada)

Nüfus bakımından Karaözü, 2000 kişisiyle, nü fusu 5000 den az şehirlerin altındadır. O şehirlerde okuma-yazma bilmiyenler 100 kişide 75 iken, Karaözü'nde okuma-yazma bilenler 100 de 98 kişidir: 4 misline yakın üstünlük.

(Grafik No. III) e bakınca ne görüyoruz?

Cumhuriyetin bütün eğitim kaymağı yüe binden yukarı şehirlere yöneliktir: 100 kişimiz içinde, 5 binden az nüfuslu yerlerde oturanlarımızın ancak 25.7 kişisi, 100 binden çok nüfuslu şehirlerde oturanlarımızın 69.2 kişisi okur-yazardır. Okur-yazar ora nı İstanbul'da % 72.1 e, Ankara'da % 81.4 e yükselir. Karaözü köyünde ise:

«Halkın yüzde 98 i okur-yazar yeni harflerle! Geriye kalan yüzde 2 de kötürüm, yaşlı hasta...» (Keza, 20).

İstanbul, yurdumuzun dört bucağından koşup gelenlere bilim kâbesidir. İstanbul nüfusunun yüzde 14.6 kişisi okula gider. Karaözü'nün «Köy orta okulunda 314 ortaokul öğrencisi, 202 de ilkokul öğrencisi okumaktadır.» (Keza, 21). 2000 nüfus için bu, yüzde 28.8 eder. Demek Karaözü, İstanbul'un iki misli oranında okula giden barındırmaktadır.

Cumhuriyetin okur yazar yetiştirmek için en comert çabalara giriştiği semt, mantar gibi yerden bitirdiği Ankara başkentidir. Her 100 kişi içinde okuma-yazma bilmiyenlerin sayısı Ankara'da 18.6, Karaözü'nde % 2 kişidir: Karaözü'ne nispetle Ankara'da 9 misli cahil var!

(Devamı var)

Tip üzerine

(Baştarafı 2. Sayfada)

bu mali kaynaklar nedeniyle TİP -kendi iddialarınca 50.000 basan- bir parti gazetesi çıkarabilmektedir.

ç 15-16 Haziran birikimi şimdilik kısmen TİP'e aktarmaktadır. TİP sendikalara daha yakından bağıntılıdır.

Mehmetçik

Baştarafı 1. sayfada

kendilerini yöneten gerici iktidar ve onun arkasındaki sömürgen güçler tarafından devrimcilerin üstüne salınmışlardır. Bu işi para karşılığında yap mamışlardır, yani ücretli asker değillerdir.

Bugüne kadar işçi sını fı içinde ve diğer emekçi kitlelerde yeterli bir bilinçlendirme çalışması yap madığımız için, Proleterya Partisi'ne sahip olup bu partinin önderliğini emekçi halkımıza ispatlıyamadığımız için gençliğe karşı çarpışan jandarma erlerini mücadelenin bu aşamasında masum ve mazlum kabul etmemiz gerekir. Bu çocuklar ve rilen emre uymadıkları da - Muharebe şartları içinde - belki de kendi üstleri tarafından vurulur lar.)

İ. Paşanın trajedisi

Baştarafı 1. sayfada

tarmak peşinde koşmaktadır. Boşuna zahmet ediyor.. Kendini herkesten iyi bilir, denemiştir. İ. Kuvayi - Milliyecilik bir avuç gençle başladığı gün İsmet Bey (şimdiki İsmet İnönü) Kazım Karabekir'e Zeyrek'te (devletin) ne olduğunu bile bile artık bir memleket, köşesinde toprak satın alıp (İsmet ağa, Kasım ağa) olmak hesabını yapıyorlardı. Devlet bütün korkuluk heybetiyle yabancı silahları altına sığınmış, saray biçiminde çöreklenmişti. Anadoluda bir avuç Devrim ci Ordu Genci o esir düş müş devlete karşı ve emperyalizme karşı savaşırken O zaman İstanbulda ki devlet «Dürri-zade» ve «Dürzi-zade» fetvalarıyla Ordu Gençliğini idam cezalarına mahkûm etmişti.

Devletin fosilleşmiş, an lı şanlı, ünlü paşaları Anadoluda Kurtuluş Savaşına giden bir avuç Genç Subay'ı «Çoluk çocuk» sa yıyorlar ve: «KOSKOCA DEVLET ŞU BİR AVUÇ ÇOLUK ÇOCUKLA PAZARLIĞA MI OTURACAK» diyorlardı. O «bir avuç çoluk çocuk» içine sonra gene çıkan subay İsmet bey de katıl dı. Tarih kimi haklı çıkardı? O çetelerle savaş boyunu tutmuş bir avuç Genç mi? Yoksa Devlet Akbabası heybeti saltanat paşalarının «Kuvayi - İnzibatiye» ve Hal kın: «Kuvvayi - İnkibazi ye» (yani pekliğe tutulmuş güçler) dediği inzibat) (yani güvenlik) güçlerini mi.

Bugün memleket fiilen yabancı silahlı kuvvetlerin üssü haline gelmiş, Ordu bir Amerikan Genelkurmay Başkanlığı kumandan lığı altına sokulmuş, azıcık düşünebilen öğrenim gençliği bir kaç yüz kişilik Finans - Kapitalin su çu ihanetini görünce 50 yıl önceki Devrimci «Genç Türkler» geleneğine uyarak demokrasiye uyarak Demokrasiye güvenmek istiyor. İ.İ. Paşa: «Sokağa çıkıp Halkı, Devrimci Gençliğe karşı kışkırtmak» tehditlerini savuru yor.

İnsan durup dururken 50 yıl önceki İsmet beyin uyduğu geleneğe karşı Kuvvayi - İnkibaziye karşı rolüne sıkan İsmet Paşa rolüne nasıl katlanır. Açıklığı bir tarih unutkanlığı...

Amerikan parlâmentosunda

(Baştarafı 4. sayfada)

Amerikan senatörlerinin ve milletvekilleri de beyinlerinin dazlak kafalarına inen bir sap Habire dehlenen binek hayvanları ise laktır.

ATLILAR VE ATLAR: emperyalistlerin yardımcıları, ve uşak Gitgide batakliğa gömülen, gömülmedikçe azgınlaşan emperyalistler ve dl. ... lardır, yani ortaklardır, küçük sömürgen-asalak zümrelerdir, emperyalizmin ... emrindeki polislerdir, ordulardır, sair ler sömürücü güçler dolduran benzeri bürokratlardır, ... üniformasız lerine doğru dolu dizgin at sürüyorlar. faşist sürülerdir...

Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

FİNANS - KAPİTALİN TÜRKİYE'DE İŞLEYİŞİ ;

İLK CUMHURİYET DÖNEMİ

Dr. HİKMET KIVILCIMLI'NIN TÖS'TE VERDİĞİ KONFERANSIN III. BÖLÜMÜ

Millî Mücadele, bildiğiniz gibi, Müdafaa'i Hukuk Cemiyeti dediğimiz Anadolu burjuvazisinin örgütlerinin ideolojisi ve âdeta yöntemi altında, fakat bizim tarihimizde büyük rol oynamış «Sünuf'u Devlet» denilen insanlarımızın, yâni Devlet Sınıfları dediğimiz insanlarımızın Vurucu Güç olarak rol oynamaları biçiminde cereyan etti.

Millî Mücadele sırasında, gerek ecnebi, yabancı Finans — Kapital, gerekse onun Türkiye'deki ajanlığını yapan bizim Kompradorlar (ki biz ona Türkiye'de Kompradordan ziyade Levantenler ismini vermişiz: Yâni Doğusallı falan anlamına geliyor), bunlar olduğu gibi düşman işgali altındaki merkezlerde kaldılar. İstanbul başta gelmek üzere. Sonra, İzmir bölgesini, biliyorsunuz, Yunanlılar önde olmak üzere Avrupa emperyalistleri işgal ettiler..

İşgal alanında kalan Finans — Kapital ve Kompradorların Anadolu hareketine karşı Saltanatı nasıl kullandıkları heyecanlı hikâye halinde biliniyor.

Biz işin kapital, daha doğrusu ekonomik ilişkiler anlamı üzerinde duruyoruz. Bu anlama giriyoruz. Millî Mücadele sırasında Hindistan'dan Mustafa Kemal Paşa'ya 5—6 yüz bin lira geliyor. O bunun 500 bin lirasını Garp Cephesi Kumandanlığı emrine veriyor. Zafer olunca, Bakanlar Kurulu kararile 380 bin lirasını geri alıyor. Bir de gene Mısır sâbık Hidivi Abbas Hilmi Türk uyruğuna geçmek için 900 bin küsur lira vermiş bulunuyor.

1923 yılına geldiğimiz zaman, Türkiye'nin çok geri kalmışlığı ve kalkınması birinci mesele haline gelmiştir: Harpler, darpler.. İşte bu sırada lider Mustafa Kemal'in Türkiye sosyal ve ekonomik yapısı üzerine görüşleri büyük ölçüde etken oluyor. Bu görüşlerin tümünü özetlemek uzun olacak. Yalnız birkaç tanesini, karakteristik pasaj olarak, sınıflar üzerine söylenmiş bir kaçını hatırlatacağım.

17 Şubat 1923 günü, CHP örgütünü kurma girişimleri sırasında, şöyle diyor:

«Büyük arazi ve çiftlik sahipleri kaç kişi? Kiç kimse büyük araziye sahip değildir. Binaenaleyh bu arazi sahipleri himaye edilecek insanlardır».

Büyük arazi sahipleri için bu kanıyı besliyor. Sonra, büyük sermaye sahibine gelince:

«Büyük sermaye sahibi insanlar yoktur, diyor. Kaç milyonerimiz var? Hiç. Binaenaleyh, biraz parası olanlara da düşman olacak değiliz. Bilâkis memleketimizde birçok milyonerlerin, hattâ milyarderlerin yetişmesine çalışacağız.»

Modern toplumda iki egemen sınıf vardır: Birisi büyük arazi sahipleri birisi de büyük sermaye sahipleri.. Demek ki, onlar yeni dönemin kalkınma çabasında himaye edilecekler. Buna karşılık bir işçi sınıfımız yok muydu? Onun için de şöyle diyor:

«İşçimizin miktarı 20 bini geçmez».

Şimdi, savaşı başarıyla geliştirmiş bir askerin Türkiye içinde gayet net ve olayları gören gözüyle bakınca, durum böyle görülüyor. Edinilmiş ideolojinin de yöntemi altında.

923 yılı nutkunda, resmi nutkunda gene Mustafa Kemal Paşa:

«Kalkınmamızın tüccar sınıfını zengin edebilmek için ticaretin yabancı ellerde bulunmasına mâni tedbirler almak mecburiyetindeyiz.» Diyor.

Bu fikir yapısı içinde, pratiğe geçilince: 924 yılı, bakıyoruz, Mustafa Kemal Paşa'nın kayınbiraderi Uşakîzâde Muammer Bey gidiyor Celâl Beye (Celâl Bey: Bildiğiniz Celâl Bayar) ve, bizim, diyor 230 bin liramız var, bununla bir ithalât— ihracat şirketi kuralım. Söylenenler de aşağı yukarı bu meâlde.

Şimdi, Türkiye'de ithalât — ihracat şirketi kurmak ne oluyor? Adetâ, ondan evvel, Millî Mücadele sırasında, Millî Mücadelenin karşısına çıkmış olan Kompradorların işini yapmak gibi bir şey oluyor. Ama başka da yol görünmeyince, bu yatırım yapılmak isteniyor.

Fakat düşünülüyor, taşınılıyor: Bu ithalât — ihracat nasıl yapılacak? Itin bir tane yabancı Finans — Kapitalist Türkiye'nin bütün ekonomisine hâkim. Levantenler bütün dünya ölçüsünde ithalât ihracatı haraca kesmiş. Bunlar arasında, böyle küçücük sermayeli bir ithalât ihracat şirketi, yâni bir komprador müessese daha kurmak, onun iflâsını peşinen göze almak demektir. O halde bu yapılmasın. Ne yapılsın? Bir banka kurulsun.

Ve işte, onun üzerine, İş Bankası dediğimiz bir müessese kuruldu. Tabiî bir müessesenin kuruluş felsefesi ve yapısı kurucularının karakteristiğinden anlaşılabilir. Amaç, yukarıda Mustafa Kemal Paşa'nın dediği: «Ticaretin yabancı ellerde bulunmasına mâni tedbir almak».. Amaç bu. Gaye, o zaman için yabancı Finans — Kapitale ve yerli Komprador burjuvaziye karşı bir tedbir almak. Kimler bu tedbiri almak ve bu tedbirde kurucu olmak durumunda kalmış? Onlara bakınca, bizim o zaman ki Türkiye sosyal yapısının içinde üç tip insan çıkıyor:

Birisi: Milletvekilleri diye. Yâni İş Bankası'nın kurucularına bakıyoruz, 14'ü Milletvekili: Mahmud Celâl, Mahmud, İhsan, Hasan Saka, Rasim, Rahmi, Salih, Fikret, Fuat, Kılıç Ali.. Bunlar kimlerdir? Biz gözümüz önüne koyunca: Bunlar modern kapitalist değil, Tefeci — Bezirgân Hacıağa da değil. Bunlar bizim Sünuf Devletimiz. Yâni Devlet Sınıflarımızın mümessilleri.

Devlet Sınıfları, biliyorsunuz: Seyfiyye, İlmiyye, Mülkiyye, Kalemiyye... 800 sene Türkiyeyi bu sınıf idare etmiş. İşte onun Millî Mücadelede vurucu güç ve öncü rolü oynayan en ileri gelenleri, bakıyoruz, İş Bankası'nın içine de girmişler. O zaman milletvekili olmuşlar tabiî. Yâni, Mustafa Kemal Paşa kendisine en yakın olan bu Sünuf'u Devlet kişilerini bankanın içine yerleştirmiş oluyor.

Bunun dışında, bir de 17tane Tefeci — Bezirgân diyebileceğimiz, yâni o zaman ki Türkiye içinde ekonomik anlamı bu olan «Zâde» ler görüyoruz: Hüseyin Bey zâde İbrahim, Mora Yenişehirli zâde Ethem Hasan, Eşraftan Sükkeri zâde Tevfik Paşa, Süreyya Emir Paşa, Kavalalı İbrahim Paşa zâde Hüseyin, Aktar zâde Rasim, İnegöllü zâde Mehmet Saffet, Uşşaki zâde Muammer, Yelkenci zâde Lûtfi, Musahip zâde Rıza, Kınacı zâde Şâkir, Nemli zâde Sıtkı.. hep zâdeler. 17 kişi.

Yabancı sermayeye karşı yerli bir teşebbüste kimlere dayanacağız deyince, birde bakıyoruz, bu zâdeler, — hem de çoğuluğu temsil etmek suretiyle, — araya giriyor

Bir 6 tane de modern kapitalist.. Gene ikisi zâde: Hanif zâde Ahmet ve 8 Ağa zâde Mustafa, «tüccardan» bunlar. 4 tane de düpediz kapitalist tüccar: Edirne'li Emin, Manifaturacı Halit. Ecza'i Tıbbiye Tâciri Necip, Nemli zâde ve Sürakâsı..

Böylece, ilk Millî Mücadele sonu korunuş sistemi olarak öne sürülen İş bankası'nın içinde kurucuların 14 ü eski Sünuf'u Devlet 17'si Antika Tefeci — Bezirgân döküntüleri (zâdeler).. Ki bunlar, biliyorsunuz, modern sermayedar değil. Tefecilikle ve vurguncu Bezirgânlıkla Eşraf olurlar, Ayân olurlar, sonra toprak sahibi de olurlar ve büyük arazi sahipliğine doğru giderler. Binaenaleyh, o sınıfın içinde büyük arazi sahibi de dahil, bir grup. Ve bir de, üç dört tane milyoner olacak az çok modern kapitalizmin ancak ticaret biçiminde, yahut işte Necip gibi kokular, yağlar yapan ufak bir üretim alanında yetişmiş tipleri katılıyor.

Dikkat edilecek yön burada, yâni enteresan cihet: Bunların, Tefeci — Bezirgân zümresinin durumu. Bunlar para koymuyorlar hiç. Mustafa Kemal Paşa'nın parasıyla kuruluyor Banka. Ama hepsi «kurucu» ve «ortak» halindeler. Onun için Paşa'da bunlara, — besbelli bu, olaylardan anlıyoruz, — güvenmiyor. Güvenmediği için, onların hiç birini hemen hemen Yönetim Kuruluna almamış. Yalnız onları, etrafta bir kargaşalık çıkmasın, düzen olduğu gibi arızasız yürüsün diye Bankaya almış.

Asıl Yönetim Kurulunda şunlar: Reis Mahmud, Müdür'ü Umumi Celâl, öteki üyeler de eski Ticaret Bakanı Rahmi, sonra Fuat, Sadi, Kılıç Ali, Fikret bir de Kınacı zâde Şâkir (Ankara milletvekili o da)..

Böylece İş Bankası'nı büyük bir samimiyetle Türkiye'de yabancı Finans — Kapitalin ve tabiî Levanten dediğimiz Komprador burjuvazinin tehakkümüne karşı bir tedbir olmak üzere kurmak zorunda kalınmış.

Bankanın 1923 senesinde kurulduğunu düşünürsek, artık bir Finans — Kapital müessesesi olduğu unutulamaz. Gelişimi, tabiî Sünuf'u Devletin desteği sayesinde olmuş. O zaman Paşa'nın en yakın adamı geçinen Falih, «Çankaya» ikinci kitabında, Sünuf'u Devlet insanlarına: «Nüfuz komisyoncuları» adını koymuş. «Devletin yapacağını Banka yapmalı. Şüphesiz arada Bankanın yabancı iş ve yerli nüfuz Komisyoncuları asıl hisseyi paylaşacaklar» şeklinde bir de atıfta bulunuyor, sonradan Falih Bey.

Ancak bu Kurum süratle ve muazzam bir gelişim sağlıyor. 924 senesinde banka iki şube ve 29 memurcukla başlıyor. 934 senesinde, 10 sene içinde: 49 şube ve 671 memur sahibi oluyor. Demek 10 senede: Şubelerin sayısı bakımından % 2430 artış, memur sayısı bakımından % 2313 artış olmuş.

Mevduat âdetâ yağmış. «Bankaya mevduat, hiç bir benzeri müesseseye nasip olmıyan bir şekilde durmadan artmıya başlamıştır.» diyor 1934 senesindeki Banka raporu. 1924 senesinde İş Bankası'nın Küçük Câri hesabına 96 kişi para yatırmış. 1934 senesinde 57.191 kişi yatırmış. Böylece, para yatıranların sayısı % 59.578 artmış. İnanılır bir rakam değil, ama rakamlar böyle. Yâni olaylar, rakamlarla böyle gözüküyor.

Bilânço yekûnü de öyle. 3 milyon küsur ilk senede bilânçosu, bilânço tutarı. 934 senesinde, 10 sene sonra: 88 milyon 474 bin lira oluyor ki, % 2442 artış gösteriyor.

Şimdi, bir kurumun Finans — Kapital kurumu olup olmadığını anlamak için, tekelci olup olmadığına bakacağız. Ve bu tekeli, özellikle ilkin konuşurken söylediğimiz gibi, üretim alanında gerçekleştirebilip gerçekleştiremediğini hesaba katacağız.

Bu üretim ve ekonomi alanındaki tekelciliğin Finans — Kapital lûgatındaki karşılığına Filiâl derler Fransızlar, biz de İştirakler diyoruz. Bu iştiraklerin İş Bankası'nda nasıl geliştiği aşağı yukarı herkesçe az çok biliniyor. Ben birkaç senelik süre içinde birkaç olayını vermekle yetineceğim.

1934 — 35 yılı resmi raporunda böyle yazıyor:

«Banka 1924 senesinde hemen tesisini müteakip (yâni kurulur kurulmaz) mâden kömürü işleriyle ilgilendi. Kömür madeninin sanayideki mevkiini izaha lüzum yoktur. Kömür işi dünyanın en mühim işlerindendir».

Böylece, banka daha kurulduğu sene, Türkiye'de dünyanın en önemli işi olan kömüre tekel koymuş bulunuyor. 926 senesinde 27 Haziranda kömür işi: Kozlu Şirketi, 1 Temmuzda Türkiş Mâden Kömür İşleri Türk Anonim Şirketi kuruluyor. O zaman daha sermayesi birkaç yüz bin lira. Fakat bu şirketleri ikişer milyon lira sermayeli.. Bunların amacı da: Zonguldak kömür mâdenlerinin mühim bir kısmını işletmek oluyor.

Sonra, «kuruluşunun 4. cü yılını tamamlamadan İtibar'ı Millî Bankası'nı bünyesine ilhak ederek millî ölçüde büyük bir hareket yaptı» İş Bankası. Bu İtibar'ı Millî, belki yeni kuşak bilmez, İttihakçı Kompradorların Birinci Cihan Emperyalist Savaşı sırasında kurdukları bir bankadır. Bunun tasfiyesidir bu. Ve böylece İş Bankası, hemen 4. cü yılda onu da sinesine katmak suretiyle tasfiye etmiştir.

«Birçok ufak ve orta bankalar gibi İtibar'ı Millî Bankası da Millî Mücadeleden sonra Cumhuriyet idaresinin müzaharetiyle canlanmıya ve kalkınmıya başlamıştı» diyor. Onun için o canlı şeyi biz kendi yapımız içine aldık diyor.

Altıncı teşebbüs: Demiryolu finansmanı.. Bunu İş Bankası üzerine alıyor. Ve biliyorsunuz, Türkiye demir ağlarla örülüyor.

Ve bir de, yedinci iş: «Hükümetin bankalarla müştereken teşkil ettiği Konsorsiyumu faaliyetine başından sonuna kadar iştirak ediyor» İş Bankası.

İzmir'in imarı için, diğer malî teşekküllerle birlikte İzmir Belediyesinin çıkardığı 2 milyon liralık tahvilâtı tamamen plâse etmeyi üzerine alıyor.

Ergani Bakır mâdenini üzerine alıyor.

Derken, 1929 senesi Cihan Buhranı dediğimiz kriz evren ölçüsünde patlıyor. Fakat, bütün dünyada Finans — Kapital sarsıntı geçirirken, bizim İş Bankası tam tersine bundan yararlanmayı mükemmelen beceriyor. Hattâ o raporunda: Banka için «düşebilirdi» diyor. Yâni bu müthiş kriz sırasında düşebilirdi. «Ancak o tarihte iştirak ettiği veya doğrudan doğruya kurduğu başka müesseseler kendisine yeni plâsman imkânları verdi.»

Demek ki, gerek iştirak'leriyle, gerek şube'leriyle kurulmuş olan İş Bankası tam «efradını câmi, ağyarını mâni» ve Türkiye ölçüsünde bir Finans — Kapital müessesesidir. Şubelerini artık saymıyorum burda. Hepimiz biliyoruz. Hangi adım başında, gitsek, bir İş Bankası şubesi görüyoruz. Bugün Türkiye'nin bütün sathını süratle âdeta eline almış bir müessesedir. Bunu biz ismi verebiliriz şimdi? Finans — Kapitalist bir müesseseden başka hiç bir şey değil.

CANKURTARAN SİMİTİ !..

Binaenaleyh, işte o sene, yâni 1923 ile 1929 yılları arasında 6 yıl içinde Türkiye'de hemen bütün bellibaşlı ekonomi alanlarına, üretim alanlarına ve bütün yurt yüzeyinde vilâyetlere, kazalara kadar el atmış büyük bir finans müessesesi, bir Finans — Kapitalist müessesesi teşekkül etmiş.

1929 yılı emperyalist bunalım ve Cumhuriyetin de 10. cu yılı oluyor. O yıl Türkiye'de yalnız Finans — Kapitalist müessese olarak İş Bankası mı var? Hayır. Bütün şirketleri göz önüne alıyoruz. Bakıyoruz ki, Türkiye'de 187 büyük şirket var. Bunların 116'sı yabancı sermaye şirketi. Binaenaleyh 64'ü Türk şirketi oluyor. Bunun dışında, âdeta yere serilmiş gibi: «Şimdilik çalışmayan» Türk şirketleri 32 tane, «Ancak hukukî mevcudiyetleri devam eden» Türk şirketleri 28 tane, «Tasfiye halinde bulunan» Türk şirketleri 35 tane.. 115 Türk şirketi, iler tutar yeri kalmamış, böyle duruyor.

Demek ki, 10 senelik faaliyet içinde bir müessese, bir Finans — Kapital müessesesi Türkiye ölçüsünde muazzam bir büyüme kaydetmiş. Fakat öteki şirketler daha çok hâlâ yabancı Finans — Kapitalin elinde. Ancak 64 tane Türk şirketi ayakta kalabilmiş. 115 tanesi işlemez durumdalar.

Neden böyle olmuştur? Yeni kuşak bilmez, eskiler bilirler: bu, Lozan Muahedesi'nin korkunç bir kompromisi yüzündendir. Lozan Muahedesi gerçi bir «zafer» muahedesi oldu ama, ekonomik açıdan tâ 1929 yılına kadar Türkiye'nin gümrük tarifelerinde değişiklik yapılmaması için söz verilmiş alınması ve bağlanması anlaşması da oldu. Lozan'da 29 yılına gelinciye kadar, bugün gümrükler ne ise öyle kalacak denildi.

O günkü gümrükler de, bildiğiniz gibi, 19. cu yüzyılda Avrupa Finans — Kapitalinin harara bağlamış olduğu Osmanlı İmparatorluğunun gümrükleriydi. Yâni Türkiye'de yapılan üretimi, sanayii, ekonomiyi kat'iyen savunmayan, tam tersine kanatan, tüketen gümrüklerdi. O gümrükler 29 yılına kadar devam ettiği için, durum bu şekilde.

Fakat ondan 2 sene önce, bir, — ayrıntılarına girmiyorum,.— yeni Ticaret Kanunu kabul edildi. Bu Ticaret Kanunu tipik Alman, Fransız, Belçika, İsviçre, yâni Emperyalist ülkelerin kanunlarından aktarma, derleme idi.

Oraya nasılsa, — her halde bizim Sünuf'u Devlet gayretiyle, — bir maddecik konulmuş: 318 inci madde. Orada deniliyor ki, şirketler fonları için başta: «Murakıplar birden fazla olursa, yarıdan ziyadesi Türk tabiiyetinde olmalıdır» Hiç değilse kontrol edenlerden iki tane varsa bir tanesi «Türk» olsun diyor, «Türk teb'ası». Komprador da olur ya, Levanten de olur, o bir tane.

O kadarcık bir kayıt hakkında bile, o zamanki «Şirketler Komiseri» falan gibi Türkiye'nin ekonomi — politikasında söz sahibi insanların mütâleası var. Bunlar güya çok «vatanperver» görünüyorlar. O «Komiserler» şunu yazmışlar kitaplarında:

«Ecnebi sermayelerinin bu fıkra hükmünden sakınmakta oldukları çeşitli kaynaklardan incelenmiştir.» (s. 23)

Ama bu madde ecnebi Finans — Kapitalin hoşuna gitmedi, diyorlar. 24 üncü sayfada da:

«Sermayedarların (kapitalistlerin yâni) emin olmadıkları ellere sermayelerini tevdi etmiye rıza göstermiyecekleri tabiidir.»

Adeta, ekonomiden anlar görünen insanlarımız da, bu 29 senesine kadar Türkiye'de Finans — Kapitalin yabancı kanadının hoşnut edilmesini ister bir tutum takınmışlar. O yüzden meselâ: Balık ağları yapılmak için yeni gümrük tarifesi yapıldığı zaman, tarife konuluyor. İpliklerin kilosuna 30 kuruş koyuyorlar. Ağ haline gelmiş, yâni imâl edilmiş ipliklerin 20 kuruş koyuyorlar. Tersi olması lâzım değil mi? Türkiye'de ağ örülsün ipliğinden. İplik yapamıyoruz, bâri ağlar yapılsın Türkiye'de. Binaenaleyh ipliğe ucuz gümrük koyacağına, tersine: Dışarıdan gelen mala az gümrük koyuyor, içeride yapılanı çok gümrüklüyor. Bu hava.

Yâni hangi hava? Bu, Finans — Kapitalist zümresinin yalnız kârını, o anda ele geçireceği kârı düşünüp memleketin kalkınmasını, üretim yapısının gelişimini falan hiçe saydığını gösteriyor. Şirketler çoğalsın.. O şirket ecnebi olmuş, Türk olmuş önemi yok. Onları memnun edelim. Sermaye gelsin. Ama gelen sermaye kim? İşte bu şirket sermayesidir.. Onu hesaba katmıyor.

Bu arada, bizdeki Plütokrasi için, o zamanki bir etütte şu neticeleri hesaplamışız: 28 sanayi şirketinde 20 mepus, 38 bankada 31 mepus var,- milletvekili.. Yâni, hemen hemen her büyük yerli millî şirketin Millet Meclisinde bir mepusu var. Her şirkette bulunan birçok eski Temyiz azâları, büyük Askeriye, Mülkiye erkânı da ayrı.

O zamanki Türkiye.. Yâni rakamlardan çıkan bu. Ayrıntılarını verip te, zaten yorgunsunuz, daha fazla başınızı ağrıtmıyayım.

Bütün büyük endüstriye: 7 banka hâkim. Bunlardan 3'ü Devlet bankası. Yalnız bir tanesinde, İş Bankası'nda tam 13 mepus var. Yâni İş Bankası'nın idare meclisi bir Büyük Millet Meclisi'nin minyatürü.

«Nihayet işte şâheser» denilmiş o kitapta (79 uncu sayfada): «İş Bankası'nın sâbık Umum Müdürü Celâl, 5 yıldan beri Ekonomi Bakanı Bayar sıfatile Türkiye'nin ekonomi — politik müdürü olmuş». Böyle bir olay karşısında bulunuyoruz.

Bayar'ın Yıldız Falı 929 dan belli: Celâl, önce «Bayar», sonra «Başbakan», sonra «Cumhurbaşkanı» olacak ve Yassıada'da «İdam» dan kurtulacaktır.

: Plütokrasi yahut Oligarşi nasıl ekonomiyi monopolleştirdikten sonra, o monopol gücüne dayanarak, memleketin kaderine de, politikasına ve ilh. ına da egemen oluyor? Onu görüyoruz.

Tabiî ötede İşsizlik ve Pahalılığın gelişimleri dört nala gidiyor. Onları hepimiz biliyoruz. Bütün bu gelişimlerin içyüzü Türkiye'de Finans — Kapital dediğimiz asalak ve gerici sermaye gücünün sonuçlarıdır. Tesadüf değildir.

Birlik Üstüne

Birlik işçilere fiilen gereklidir. Fakat her şeyden önce şunu anlamak gerekir: İşçilerin kendilerinden başka hiç kimse işçilere birlik veremez. Kendilerinden başka hiç kimse işçilerin birlik olmasına yardım edecek çapta değildir. İşçilere birlik «vadetmek» boş öğüngeçlik, kuruntudur. Birlik birtakım aydın gurupçukların anlaşması ile kurulmaz. Birliğin böylesini düşünmek en acıklı, en toyca, en kabaca hata işlemek olur.

Birliği söke söke koparmak gerekir. Ve yalnız işçilerin kendileri, bilinçli olan işçiler sebatlı ve inatçı bir çalışma ile birliğe ulaşabilirler.

Bir metre büyüklüğünde harflerle birlik sözcüğünü yazmaktan, birlik vadetmekten, kendini birlikten yana olarak ilân etmekten daha kolay bir şey yoktur. Gerçekte ise sadece öncü işçilerin örgüt çalışmaları, birlik davasını ileriye götürebilir.

Örgütsüz birlik olanaksızdır. Azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi olmaksızın örgüt olanaksızdır.

BİRLİK

Liberal politikacılarla işçi hareketinin örgütlerini bozanlarla, çoğunluğun iradesini hiçe sayanlarla, federatif veya başka türlü hiç bir birlik söz konusu olamaz. Bütün mantıklı Marksistlerle, Marksist blokun savunucularıyla likidatörden (tasfiyecilerden) bağımsız, güdükleştirilmemiş parolalarla birlik yapılabilir ve yapılmalıdır.

Birlik elbette büyük bir şeydir, büyük bir paroladır. Ancak, işçi davası için gerekli olan, Marksistlerin birliği demek, Marksistlerin düşmanla ve Marksizmi tahrif edenlerle birliği demek değildir. Kim birlikten söz ediyorsa ona şunu sormalıyız: Kiminle birlik? likidatörlerle mi? — Öyleyse onlarla birlikte yapacağımız hiç bir işimiz yok. Ama hakikaten Marksist bir birlik söz konusu ise o zaman şöyle deriz. Pravdacı gazeteler yayınlanır yayınlanmaz Marksizm'in bütün tutarlı güçlerini aşağıdan birliğe, pratik çalışma birliğine çağırmış bulunuyoruz.

Likidatörlerle oynaşmak yok, Marksist bloku yokedici yuvarlarla diplomasi müzakereleri yok. Bütün güçlerimizi, Marksist işçileri Marksist parolalar çevresinde, Marksist blok çevresinde toplamak için kendimizi verelim. Bilinçli işçiler likidatörlerin iradesini kendilerine dayatmayı gözeten her türlü girişimi bir cinayet sayarlar. Aslında sadık Marksistlerin darmadağınık kalmalarını da daha az ağır bir cinayet saymazlar.

Çünkü birlik; sınıf disiplinini, çoğunluk iradesini tanımak, bu çoğunluk içinde, bu çoğunlukla ahenkli olarak çalışmak temeli üzerine kurulur. Bütün işçileri bu birliğe, bu disipline ve bu omuz omuza çalışmaya çağırmaktan yorulmayacağız.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ ÜZERİNE

Birlik işçi sınıfı için gereklidir. Bu birlik, ancak biricik bir örgütle oluşturulur. Öyle bir örgüt ki, bütün bilinçli işçiler onun kararlarını yürekten uygularlar. Bir meseleyi incelemek, çeşitli kanıları dinlemek ve deyimlendirmek, örgütlü Marksistlerin çoğunluğunun bakışlarını araştırıp öğrenmek, bu bakışları bir kararla formüle etmek ve bu kararı uygulamak; işte bütün aklı başında kişiler için birlik denilen şey budur. Böylesi bir birlik işçi sınıfı için son derece değerli, son derece önemlidir. Tek tek kalmış işçiler hiçtirler, birleşmiş işçiler heptirler.

LENİN

Sosyalist
DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Sahibi ve Başyazarı: Dr. Hikmet Kıvılcımlı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hidayet Kaya
İdare Yeri: Lâleli Cad. Çelikpalas Apt. 1/3 - İST.
Ankara Bürosu: Sümer Sokak, Venüs Apt. Daire 13. Demirtepe — Ankara
Abone şartları: Yıllık: 50 TL.
6 Aylık: 25 TL.
3 Aylık: 12,5 TL.
Hesab No: 30 Lâleli İş Bankası Şubesi
Baskı: Vatan Matbaası